

UNA VIDA DE CIRC PÀGINES 14 I 15

El Circ Raluy ofereix un espectacle que podríem anomenar Circ de l'Art, basat en la bellesa i la poesia i amb aquell estil antic, romàntic, emotiu i -si es vol dir així- amb un punt de malenconia. A l'estil de les antigues troupes de circ.

ESPERANÇA A EL SALVADOR PÀGINA 18

El Salvador viu les eleccions municipals i de diputats amb la violència i la campanya bruta habitual, però amb una diferència històrica: el triomf de l'esquerra sembla clar. Un canvi que reforçaria l'aliança dels governs d'esquerres a l'Amèrica Llatina.

HOLLMAN MORRIS PÀGINA 28

El periodista colombià cobreix el conflicte armat a Colòmbia, on ha destacat per la seva defensa dels drets humans i les seves crítiques al govern d'Álvaro Uribe. Un compromís que l'ha portat a rebre nombrosos premis, però també amenaces de mort.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N123

21 de gener de 2009

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Joan Rangel té la convicció que els islamistes del Raval són innocents

DE DALT A BAIX · PÀGINES 3-5

El delegat del govern espanyol ho va assegurar a quatre senadors pakistanesos

Desallotgen l'Ateneu de Vallcarca i la Retaguardia

El centre social La Teixidora del Poblenou i les cases de la Clota d'Horta es troben en situació d'amença de desallotjament imminent. Així mateix, durant les darreres setmanes hi ha hagut quatre ocupacions noves a Barcelona i a Cornellà de Llobregat.

Una creu sobre les cases del carrer Amor (Horta, Barcelona) recorda que el desallotjament ha estat instat per l'Església

Les famílies adinerades pagaran menys impostos

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 16

Solbes i Zapatero ja han materialitzat la promesa de fer desaparèixer l'impost sobre el patrimoni.

900.000 famílies de l'Estat espanyol que acumulen propietats valorades en 600.000 euros deixaran de pagar impostos per un valor total de 1.800 milions d'euros.

"Sense la mobilització, jo ara seria a la presó Model"

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

En David Sánchez, veí de Vilafranca del Penedès, activista anticapitalista i insumís al servei

militar, de moment no haurà d'ingressar a la presó per la seva participació a la manifestació del 12 d'octubre de l'any 1998. L'audiència provincial estudiarà de nou el cas.

Rahola no es querella contra 'Aturem-ho!'

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

Tot i haver anunciat per activa i per passiva que es querellaria contra els autors de la publicació

Aturem-ho!, Pilar Rahola no va presentar cap demanda als jutjats. El seu advocat va aportar només un escrit a la fiscalia on informava de l'existència d'aquesta publicació.

Desè aniversari de la mort de Maria Mercè Marçal

EXPRESSIONS · PÀGINA 22

Deu anys després de la mort de Maria Mercè Marçal el 5 de juliol de 1998, els seus versos han passat a la memòria col·lectiva fruit del compromís que l'autora va mostrar amb tot allò que la identificava.

. EDITORIAL

Un moviment hibernat, no derrotat

Un dels terratrèmols que va sacsejar més la política catalana els darrers mesos de l'any 2008 va ser, sens dubte, la irrupció del moviment estudiantil i la lluita que va emprendre contra el procés de Bolonya i, per extensió, contra la privatització i l'entrada d'empreses a la universitat pública. El 20 de novembre, després d'una manifestació multitudinària, milers d'estudiants van ocupar el rectorat de la Universitat de Barcelona, situat en ple centre de la ciutat. Tot i que ja feia temps que s'estaven treballant les mobilitzacions contra Bolonya, a partir de llavors el moviment estudiantil i les ocupacions de facultats es van estendre com la pólvora arreu del territori.

Aquella ocupació va ser la punta de llança d'un moviment de base autogestionat i autoorganitzat des de la base a través de les assemblees de facultat. En pocs dies, centenars d'estudiants van ocupar altres

facultats i no només per fer front a Bolonya, sinó també per fer front a la repressió practicada pel tripartit de la Generalitat i els òrgans de govern universitaris. El resultat va ser de 26 persones expedientades a la UAB.

Però aquest exercici de memòria, encara que s'escriu en passat, no és per donar una visió de nostàlgia, sinó ben al contrari. És per recordar el que ha passat i donar una visió de futur i esperança. Durant les festes de Nadal, moltes de les estudiantines tancades s'han concentrat al rectorat de la UB per continuar amb l'ocupació. A dia d'avui, la tancada continua i, tot i que la quantitat de gent que s'hi queda ha minvat a causa dels exàmens, ha guanyat en experiència i autoorganització. Que ningú no es pensi que el moviment estudiantil està derrotat, més aviat es troba en estat d'hibernació. I quan desperti, que ningú no ho dubti: tornarà als carrers i, sobretot, a les facultats.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

I va arribar l'autobús...

Oriol Andrés
directa@setmanaridirecta.info

El set de maig de 1978, Manuel Vital -conductor de Transports de Barcelona i habitant de Torre Baró- va segrestar un autobús metropolità de la línia 47 amb l'ajuda d'altres veïns del barri. Completada la seva jornada de treball, en arribar al final de trajecte -al passeig Vall-daura-, en lloc de conduir cap a les cotxeres va enfilar en direcció a Torre Baró. Vital, que havia arribat d'Extremadura 30 anys abans, es proposava demostrar, juntament amb els veïns que feien el paper de viatgers ocasionals, que el servei d'autobusos que reclamava el barri podia circular pels seus carrers estrets, en contra del que defensava l'Ajuntament. L'autobús va arribar -no sense dificultats serioses- fins a Torre Baró, al sostre de Nou Barris, enmig de Collserola, però el conductor i els seus passatgers van acabar el trajecte a la

comissaria que hi havia al carrer Malats, amb una multa de 1.000 pessetes per cadascun d'ells. Un parell d'anys després, però, es van inaugurar dues línies que, des de llavors, donen servei a la zona.

El cas de Vital és la punta de llança d'un moviment veïnal

El cas de Vital és la punta de llança d'un moviment veïnal -el de Torre Baró i en general el de Nou Barris- molt actiu i mobilitzat. Tot i això, probablement les seves petites gestes no apareguin als llibres oficials d'història d'una Barcelona que amaga un llegat llibertari i de lluita bastíssim. En tot cas, no s'ha d'oblidar aquest llegat de lluites sorgides de la societat civil, una societat civil que -amb contingut

ideològic o no al darrere- reivindicava uns drets i uns recursos que en molts casos eren bàsics. Lluites socialment transversals que han tingut continuïtat i han evolucionat en el temps en casos recents de resistència veïnal com els del pla Caufec, el setge policial a Can Masdeu o la destrucció de Can Ricart. Polsos directes amb l'administració per part d'una ciutadania descarada que no demana ni suplica perquè és conscient de la validesa de la seva reivindicació. En un moment en què, a cop de pla urbanístic, l'Ajuntament barcelonès borra les restes del llegat combatiu de la ciutat i n'atomitza la societat civil, és important recuperar els elements d'unió, les xarxes. Evitar que la marca Barcelona engoleixi del tot els seus habitants i es converteixi definitivament en un parc temàtic és una tasca titànica. Per això val la pena recordar històries com la de Torre Baró, la lluita és útil i és possible.

. COM S'HA FET

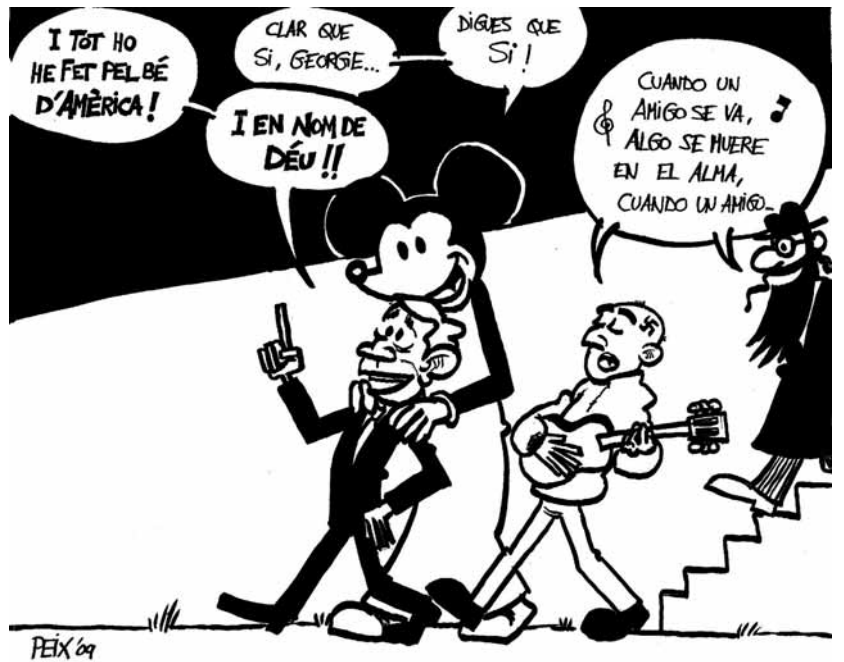
Aquesta setmana ha estat una d'aquelles que hi ha de tant en tant... un desastre absolut. Dilluns ens vam avorrir com ostones a la redacció. No arribaven articles per corregir. Per tant, tampoc hi havia res per maquetar, ni fotografies per tractar. Sort que vam tenir l'agradable visita del Sergi Picazo, crack de les entrevistes i apologeta de la incorrecció política, que va venir a dinar amb nosaltres i a fer una mica de feina a la redacció. No pas a entregar cap article... per no trencar el ritme vertiginós que seguïem. Total, que al final vam marxar ben d'hora i vam deixar tota la feina per dimarts. I, si ara mateix esteu llegint aquestes línies, vol dir que hem estat capaces de fer la DIRECTA en un sol dia. Que no serveixi de precedent (o sí?).

Així doncs, aquesta setmana hem estat totes bastant estressades. El Sergi, en canvi, segur que està content, ja que per fi ha sortit al *Com s'ha fet*. Fins la propera.

Fe d'errades:

La setmana passada ens vam oblidar d'especificar que Doris Ensinger -que firmava un article d'opinió- és professora de la Facultat de Traducció de la UAB.

. EL RACÓ IL-LUSTRAT

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografiadirecta@gmail.com

il.lustracio@gmail.com

subscripcio@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECOEIXEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciat.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

Qui Som

REDACCIÓ
De dalt a baix | Manel Ros Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Sergi Picazo
Roda el món | Laia Gordi i Gabriel Villanueva Observatori dels mitjans | Enric Borràs i Abelló Expressions | Gemma Garcia, Roger Palà i Estel Barbé Serra La graella | Lluc Salellas
La indirecta | Oriol Andrés
FOTOGRAFIA
Albert Garcia i Eloy de Mateo
IL·LUSTRACIÓ
Jordi Borràs i Xavier Blasco Piñol

COMPAGINACIÓ
Roger Costa
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Jesús Hita
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info

BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info

EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info

GIRONA: girona@setmanaridirecta.info

MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info

MARESME: maresme@setmanaridirecta.info

MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info

OSONA: osona@setmanaridirecta.info

SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info

SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info

TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info

TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info

VALLÈS ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

, de dalt a baix

> Ara fa un any, Barcelona hauria d'haver estat l'objectiu d'una cadena d'atemptats a les instal·lacions del metro, segons van assegurar aquells dies el ministre Rubalcaba i el conseller Saura. Dotze mesos més tard, les proves que haurien d'avaluar aquelles afirmacions són nul·les. La investigació ha arribat al final i només hi ha un element que incrimini les onze persones imputades judicialment pel cas, les declaracions del que s'ha conegut com a 'testimoni protegit'. Fonts de la comunitat pakistanesa asseguren que va ser precisament aquest 'testimoni' el que va orquestrar el 'muntatge' per interessos polítics de l'expresident Musharraf.

CATALUNYA · JOAN RANGEL ES VA MANIFESTAR AIXÍ DE CONTUNDENT DAVANT D'UNA COMITIVA DE SENADORS PAKISTANESOS

El delegat del govern té 'la convicció' que els islamistes del Raval són innocents

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

El delegat del govern espanyol a Catalunya, Joan Rangel, va expressar a una delegació de senadors del Pakistan la seva convicció personal sobre la innocència dels empresonats arran de l'operació contra una suposada cèl·lula terrorista islamista el 18 de gener de l'any passat. Els quatre senadors es trobaven de visita al nostre país i el 10 de novembre passat es van entrevistar amb Rangel -en qualitat de màxim responsable del govern de Zapatero a Catalunya- per tractar sobre la situació dels ciutadans pakistanesos als quals es rebutja la petició de regularització perquè tenen un certificat positiu d'antecedents penals per error. Durant l'entrevista, Inwar Biag (del Partit Popular de Benazir Buttho), Tareq Azemm i Naim Chatha (del partit de la Lliga Musulmana) i un quart senador del partit Pashtun, a petició dels familiars i d'entitats solidàries amb els encausats, van manifestar la seva preocupació pel llarg empresonament preventiu sense proves dels seus ciutadans. Segons els assistents a la trobada -acompanyats pel cònsol general del Pakistan a Barcelona-, la sorpresa va ser majúscula quan van escoltar, per veu del delegat del govern espanyol, que dins la societat catalana, majoritàriament, s'havia estès la convicció de la innocència dels detinguts, una convicció que ell mateix compartia. El delegat va assegurar que li havien arribat informacions a través de familiars, d'institucions i de serveis d'intel·ligència que anaven en aquest sentit. Tot i això, va afirmar

Tot i això, va afirmar que no podia fer res per accelerar el seu alliberament, ja que el cas estava sota tutela judicial

que no podia fer res per accelerar el seu alliberament, ja que es tractava d'una investigació vigent sota tutela judicial. No obstant això, sí que es va comprometre a enviar una carta a l'Audiència Nacional espanyola i a la fiscalia per expressar la preocupació dels senadors i de les entitats pakistaneses. Les manifestacions de Rangel, tot i produir-se un any després de les detencions, tenen una forta rellevància política, ja que una de les seves principals competències -com a delegat del Govern- és el control i la supervisió de les actuacions de les forces

Manifestació al Raval de Barcelona en solidaritat amb els pakistanesos detinguts, gener de 2008.

policials de l'Estat espanyol a Catalunya. Cal recordar que els deu ciutadans pakistanesos van ser empresonats després de ser detinguts per agents dels grups especials de la Guàrdia Civil, que van actuar sota les ordres polítiques del mateix Joan Rangel.

Control telefònic sense resultats

Mentrestant, la instrucció de la causa al jutjat central d'instrucció número 2 de l'Audiència Nacional espanyola s'ha mantingut oberta durant tot el 2008. El jutge Ismael Moreno va autoritzar nombroses intervencions telefòniques des del mes de gener fins al setembre. Les línies telefòniques intervingudes van ser les de ciutadans de nacionalitat pakistanesa propers a l'entorn social i familiar dels processats. La unitat de la Guàrdia Civil especialitzada en aquestes punxades telefòniques remetia un informe mensual al jutjat amb el balanç de les interceptacions de comunicacions. Les conclusions han estat sistemàticament negatives: "No se'n desprèn cap tipus d'amenaça". Tot i això, els agents van demanar una ampliació a línies telefòniques de València per confirmar la certesa de la no perillositat de les converses. El 2 de setembre

de 2008, el jutge va donar per tancada la investigació de les comunicacions telefòniques i va assegurar que no hi havia res perillós ni remarcable.

No hi ha connexió amb Brescia

Tampoc no existeix cap connexió entre els detinguts a Barcelona i una trama de finançament d'entitats que promouguin les activitats terroristes. Així es conclou al mateix sumari judicial. El testimoni protegit

La Guàrdia Civil va intervenir nombroses línies telefòniques de familiars i amics dels detinguts

F1 (personatge clau de tota la trama de les detencions del Raval) havia assegurat davant l'Audiència espanyola que existia una relació directa entre alguns dels detinguts a Barcelona i l'associació cultural PAK, amb seu a Brescia i acusada per la fiscalia italiana de finançar la Shuada-Islami Foundation (una entitat que

segons els serveis secrets italians i nord-americans finança els familiars dels màrtirs de la Jihad). La fiscalia havia ordenat l'obertura d'una investigació al voltant d'aquestes suposades relacions a la Guàrdia Civil i les conclusions han estat clares. No hi ha cap vincle entre els detinguts de Barcelona i aquesta entitat cultural italiana.

No es pot demostrar res on no hi ha res

Benet Salellas, advocat dels processats, creu que aquesta era l'última estratagema per intentar involucrar els empresonats amb alguna xarxa vinculada al terrorisme, però que, tal com va passar amb els explosius, les intervencions telefòniques i la recerca de suposats suicides, també ha fracassat. Segons relata Salellas, "des del juny i fins ara, s'ha anat allargant la instrucció per dur a terme investigacions successives que pretenien ratificar les declaracions del testimoni protegit". Assegura que tot plegat ha confirmat que "no es pot trobar res allà on no hi ha res" i que, per tant, aquests sis mesos extra d'investigació, al final, encara confirmen més "el nostre plantejament sobre la validesa del testimoni protegit".

A través del sumari, també s'ha sabut que el 5 de març es va fer una reunió a Madrid entre els serveis secrets d'Holanda, Alemanya, Itàlia i l'Estat espanyol, a la qual van assistir magistrats i fiscals de l'Audiència Nacional i el testimoni protegit.

> Nova petició de llibertat

El recent desenllaç de les investigacions -favorable als detinguts- fa preveure una acceleració del tancament de la fase d'instrucció. No hi ha diligències pendents d'incorporar a la causa i, per tant, l'expedient ja pot tornar a la sala. Ara, l'advocat defensor podrà tornar a demanar la posada en llibertat dels deu empresonats, encara que només sigui per sondejar el tribunal. L'experiència indica que hi ha molt poques possibilitats que recuperin la llibertat condicional. El més probable és que continuïn empresonats a l'espera de la data d'un judici on no s'aportaran noves proves que els incriminin, només les paraules del testimoni protegit.

, de dalt a baix

BARCELONA · CAP MITJÀ DE COMUNICACIÓ NO HA RECTIFICAT LES INFORMACIONS QUE ES BASAVEN EN 'FONTS DE LA INVESTIGACIÓ'

Un any després de les grans portades, no s'han trobat ni explosius ni suïcides

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

Els escenaris de futur catastròfics que dibuixaven les portades d'El Periódico, La Vanguardia o l'Avui durant el mes de gener de l'any passat no s'han completat. El centenar de quilos d'explosius que s'estaven buscant a les localitats costaneres de Castelló no han aparegut i els terroristes suïcides que van escapar del cercle policial no s'han localitzat. La majoria dels cossos policials europeus no van donar credibilitat a aquella alarma, tal com es va posar de manifest amb les declaracions dels màxims responsables antiterroristes de Bèlgica, Portugal i el Regne Unit. Però van ser precisament les capçaleres

Els responsables antiterroristes de Bèlgica, Portugal i el Regne Unit no van donar credibilitat a aquella alarma

res dels principals rotatius catalans les que van incrementar l'alarma social al voltant del cas i van fer d'altaveus d'una gola profunda que filtrava totes les dades de la investigació, fins i tot abans que passessin a estar sota supervisió judicial. El diumenge 20 de gener, als quioscs catalans, vam trobar un titular categòric d'El Periódico de Catalunya: "Avortat a Barcelona un gran atemptat d'Al-Qaida". Així arrencava una llarga setmana d'entregues periodístiques alarmants centrades en la possibilitat que un grup de terroristes suïcides hagués estat a punt de perpetrar una cadena d'explosions al metro de Barcelona.

Si repassem les hemeroteques, podem veure que El Periódico, sens dubte, va ser el buc insígnia d'aquella croada informativa. Les cròniques signades per Jordi Corachán i Antonio Baquero ens remetien permanentment a fonts de la investigació i ens aportaven dades tan confidencials que -redactades i impreses en temps real- encara no havien passat per mans d'Ismael Moreno, el jutge de l'Audiència Nacional espanyola que ha instruït tota la causa. Les dades exactes de la quantitat d'explosius que suposadament s'estaven buscant i el detall del nombre de suïcides que havien fugit del cercle policial només podien sortir d'una font interna dels que comandaven l'operatiu. El fet que l'ordre d'intervenir tingués el seu origen al Centre Nacional d'Intel·ligència (CNI) va fer que molt poques persones estiguessin informades dels detalls del cas i que, per tant, les fonts informatives fossin molt limitades i poguessin mantenir el monopoli de tot el que s'explicava.

Les portades dels diaris es van omplir de referències a Al Qaida, l'11-M, terroristes suïcides i explosius que mai no es van arribar a localitzar

'La Vanguardia' no tenia fonts
Tot i les informacions taxatives sobre el cas que brollaven de les pàgines d'El Periódico entre el 20 i el 23 de gener, les investigacions que duïen a terme els agents de la Guàrdia Civil no acabaven de confirmar que hi hagués explosius, armes o suïcides fugits. D'un genèric "detonadors i explosius" es va passar a "uns rellotges temporitzadors i 20 grams de nitrocel·lulosa" -component químic que es pot trobar a les laques comercials.

Mentrestant, a la redacció de La Vanguardia, on regnava el desconeixement de l'origen de les informacions publicades al diari de la competència, van optar per la prudència. Fins el 24 de gener van sembrar alguna ombra de dubte sobre el cas. Enric Figueredo -periodista especialitzat en matèria policial- no va voler o no va poder fer seguidisme del que es deia des del CNI o des del Ministeri de l'Interior. No li van filtrar res. Però aquesta tebiesa es va trencar el dia que el jutge Ismael Moreno va decidir empresonar provisionalment deu dels detinguts. A partir d'aquell moment, les investigacions ja no eren monopoli del CNI, ja que es trobaven -per escrit- als calaixos de l'Audiència Nacional espanyola, un dels llocs on -paradoxalment- és més fàcil que qualsevol document sota secret de sumari passi a mans de periodistes que hagin establert bones relacions amb jutges, fiscals o funcionaris judicials amb fotocopiadora a l'abast.

Arran d'aquella decisió judicial -provisional i basada en les declaracions d'un testimoni protegit- tot semblava sentenciat. El Periódico va regalar una obra memorable de disseny portadista: un 19G amb un cos de lletra gegant. L'objectiu comunicatiu d'aquella entrega del 24 de gener va ser l'intent d'equiparar l'11-S de Nova York, l'11-M de Madrid i el 7-J de Londres amb el que suposadament s'havia aconseguit frustrar a Barcelona.

La portada va ser l'intent d'equiparar Barcelona amb l'11-S de Nova York, l'11-M de Madrid i el 7-J de Londres

Segons ha pogut saber la DIRECTA a través de periodistes del principal rotatiu del Grupo Zeta, poques hores abans, el consell de redacció havia contemplat la possibilitat de donar un pas enrere en la contundència de les acusacions contra els detinguts i de l'abast de la suposada cèl·lula terrorista -ja que no es trobaven armes, explosius ni suïcides fugits. Finalment, però, després de l'auto d'empresonament provisional, es va decidir fer un pas endavant i reafirmar-se.

Després d'aquella portada, diaris com l'Avui, El País o Público es van deixar arrossegar per l'onada majoritària. L'objectiu no va ser contrastar les informacions, sinó que es van dedicar a reproduir el relat policial transcrit a l'auto d'empresonament del jutge Moreno. A la redacció d'El Punt van optar pels testimonis dels familiars i de l'entorn social dels detinguts, amb un questionament clar de la versió oficial a través de les paraules de representants de la comunitat pakistanesa.

'El Mundo' i 'El País' dubtaven

Encara que les informacions publicades sortien, majoritàriament, d'una font única situada entre el Ministeri de l'Interior i el CNI, altres fonts van semblar dubtes -que no es van arribar a publicar- entre els periodistes. Durant les primeres hores que els agents de la benemerita -arribats expressament des d'Àvila- van executar els registres, diversos responsables antiterroristes del Cos Nacional espanyol de Policia van assegurar que, per ells, "tot plegat no tenia massa credibilitat, ja que alguns dels detinguts havien estat controlats de prop per aquest cos policial durant mesos i no se'ls havia detectat cap activitat sospitosa". Els diaris El Mundo i El País -amb fonts informatives de confiança dins la Policia i la Guàrdia Civil- treballaven amb aquest refofons de dues línies informatives, però van acabar transcrivint -amb pocs matisos- el camí dibuixat per El Periódico.

Els explosius perduts
Pocs dies després, la complexa trama d'aquell 19G va quedar oblidada, perduda entre d'altres esdeveniments que van relegar aquella bomba informativa de la portada fins a les pàgines interiors i, finalment, fins a la marginada figura del breu. Els últims articles publicats el 29 de gener feien referència a un ampli dispositiu desplegat pel Ministeri de l'Interior -entre Tarragona i Castelló- amb l'objectiu de localitzar un centenar de quilos d'explosius. A dia d'avui, cap diari no ens ha explicat quins van ser els resultats d'aquella cerca. L'oblit forçat ha estat la resposta.

La confirmació d'El Periódico

El diari que havia apostat més per la veracitat d'aquella trama terrorista no va voler tancar en fals la seva peculiar crònica dels fets. Per això, l'11 de febrer va afirmar categòricament a la portada que -segons les seves investigacions- els talibans estaven darrere l'atemptat frustrat de Barcelona i que així ho havia pogut contrastar el periodista Marc Marginedas -enviat especial a Pakistan. Una lectura detallada d'aquell article ens aclaria que les confirmacions del portaveu talibà que havia aconseguit Marginedas s'havien fet a través d'un intermediari no identificat i mitjançant un telèfon per satèl·lit amb interferències contínues. Tot i això, el diari les va publicar com a titular de portada amb la pretensió de sentenciar la seva única veritat sobre els fets.

BARCELONA · L'ASSOCIACIÓ INTERMEDIA VA INCLOURE L'INCIDENT AL SEU INFORME ANUAL SOBRE LLIBERTAT DE PREMSA

La policia va obstruir les investigacions sobre el cas d'una televisió del Pakistan

Agnès Tortosa
regaccio@setmanaridirecta.info

La majoria de mitjans de comunicació no van contrastar les informacions obtingudes sobre l'operació policial que va desencadenar les detencions del 18 de gener de 2008, però alguns periodistes sí que ho van intentar. Un equip de GEO TV (una televisió privada del Pakistan) va mirar d'esbrinar què havia passat durant aquells dies. Per fer-ho, el delegat a Europa d'aquesta televisió va viatjar des d'Itàlia fins a Barcelona. Els seus esforços per posar llum al dens bombardeig de dades filtrades des del Ministeri de l'Interior van ser sabotejats per l'actuació de diversos policies de paísà. Gulzar -que treballa eventualment com a càmera per aquesta televisió- va explicar a la DIRECTA la seva experiència durant aquells dies i va denunciar el que ell considera un atac a la llibertat de la premsa.

Gulzar viu a Barcelona des de l'any 2003 i, des de 2005, col·labora puntualment amb el servei de notícies GEO NEWS. Va fer el seguiment, per exemple, del procés de regularització i la situació dels sense papers de la comunitat pakistanesa a Catalunya. El 24 de gener de l'any

El reporter Kanwal va percebre que diversos policies de paísà els seguien de prop i sense gaire discreció

passat es va posar en contacte telefònic amb Javed Kanwal, periodista fincat a Itàlia i màxim responsable de la delegació europea d'aquesta televisió. Feia dies que es parlava del que estava passant a Barcelona. Ja se sabia que s'havien produït catorze detencions i, posteriorment, una desena d'empresonaments de presumptes jihadistes, als quals es va acusar d'està preparant un gran atemptat. Kanwal, de 52 anys, va agafar un vol fins a l'aeroport del Prat. Va arribar el 26 de gener al ma-

Agents de la Guàrdia Civil al carrer Hospital, mentre feien registres domiciliaris el 19 de gener de 2008.

ti. Es va reunir amb el seu càmera, Gulzar, i tots dos van començar una ruta per trobar els escenaris i els testimonis directes de la notícia. Una de les parades va ser en un forn de pa al bell mig del carrer Hospital, on els va rebre el fill petit de la família Ayud, que -tot i el desconcert pel recent empresonament incondicional del seu pare de 67 anys- va mantenir en tot moment la defensa de la seva innocència i va denunciar que es tractava d'un error o d'un muntatge. Segons va explicar Gulzar, el reporter Kanwal ja va percebre que diversos policies de paísà els seguien de prop i d'una forma no massa discreta, però van decidir continuar amb la seva feina. També es van entrevistar amb Ibram, que després de passar quatre dies tancat als cala-

bossos va quedar en llibertat sense càrrecs. Durant les seves declaracions a GEO NEWS, el noi va plorar i va explicar que no entenia com els policies havien entrat d'aquella manera a la mesquita del barri de la Ribera, "sense respectar la simbologia religiosa de la sala on es resava". Ibram va manifestar que no sabia perquè l'havien detingut i que no li van donar explicacions després del seu alliberament. L'endemà van parlar amb la dona da Marouf -acusat de ser un dels màxims ideòlegs del grup de suposats terroristes suïcides-, que estava acompanyada de les seves quatre filles d'entre cinc i onze anys. El testimoni de la família -segons relata Gulzar- va ser molt emotiu i relata el perfil d'una persona que no encaixava amb el d'un

individu que pensés immolar-se de manera imminent.

Després de totes aquestes gravacions, la parella de periodistes va entrar a l'estació de metro de Paral·lel per dirigir-se al seu domicili de Badalona. Mentre baixaven les escales, tres o quatre individus de paísà que es van identificar com a policies els van separar. Van conduir Gulzar fins als accessos a l'andana i van acompanyar Javed en direcció al carrer mentre procedien a emmanillar-lo.

Un policia i dos agents de seguretat del metro -acompanyats de gossos- van romandre durant dues hores al costat del càmera. Durant tot aquest temps, el delegat europeu de GEO TV va estar dins un vehicle acompanyat de dos policies. Allà, els agents van manipular les quatre cin-

tes que contenien tot el material de gravació i les entrevistes. Segons assegura Gulzar, van intentar esborrar el seu contingut amb imants magnetitzats, però no ho van aconseguir del tot, ja que un cop els van retornar el material van poder comprovar que bona part de les imatges encara hi eren. El que sí que va desaparèixer per complet va ser l'àudio. Els van interrogar sobre la feina i la ruta d'entrevistes que havien fet durant els últims tres dies. Javed va voler trucar a la seu central de GEO TV, però no li ho van permetre. També li van manifestar que "els importava ben poc la seva acreditació com a periodista".

Van quedar en llibertat de la mateixa manera que havien estat retinguts, sense més explicacions. "Ja podeu marxar a casa vostra", va etzibar un dels agents. Els policies van fer cas omís de les queixes dels periodistes davant aquella detenció injustificada i dels danys a un material audiovisual que s'havia elaborat durant tres dies. Javed Kanwal es va indignar i va trucar a diversos periodistes del seu país i a la seu central de la televisió. Els responsables de la cadena van decidir emetre una crònica per denunciar l'actuació dels agents policials espanyols. La

Els agents, que van retenir els periodistes, van manipular les cintes que contenien tot el material de gravació i les entrevistes

queixa també es va incloure a l'informe anual sobre la vulneració de la llibertat de premsa que elabora la Intermedia Pakistan's Media Resource Centre, una institució molt reconeguda al seu país.

Actualment, Gunzar continua vivint a Badalona i, arran d'aquells fets, manifesta que ha hagut d'afiliar-se al Sindicat de Periodistes de Catalunya per poder garantir el desenvolupament de la seva feina en llibertat quan li encarreguen una gravació des del Pakistan.

COPA MENS-TRUAL... L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.

Laciutatinvisible
www.laciatatinvisible.org

Recu 35 BAIXOS - 08014 BCN - 93 298 99 47

QUIÉN ESTÁ DETRÁS DE DIAGONAL?

MILES DE SUScriptor@!

SUSCRÍBETE

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants, al servei de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativestrebll.coop

QUE SONTI

www.quesont.cat

Sonorització, il·luminació d'esdeveniments

www.quesont.cat | info@quesont.cat
Telèfon de contacte: 628 824 345 (M) | 639 894 872 (P) | 937 538 094 (T) | 937 538 094 (F)

Catalunya

Gràcia, bressol de la demo(a)cràcia

Núm. 104 Gener '09

La publicació de la CGT de Catalunya
www.revistacatalunya.cat

, impressions

Adolfo Montoliu · Insubmis condemnat l'any 1997

opinio@setmanaridirecta.info

Insubmissió: una ullada vint anys després

El proper 20 de febrer farà vint anys de la primera presentació pública de joves que es declaraven insubmisos al Servei Militar Obligatori i ja en fa ja set que el govern de l'infestat Aznar va decretar (compte) la suspensió temporal de l'obligació de servir a l'exèrcit. I dic suspensió perquè ni es va abolir el servei militar ni es va reformar la Constitució per eliminar la seva obligatorietat. Vull dir que qualsevol govern pot aixecar aquesta suspensió i tornar a fer marxar al pas de l'oca els futurs joves (homes i dones, em temo) en el moment que no consideri convenient sense gaire complicacions jurídiques. Cal recordar això per contextualitzar l'èxit assolit amb la campanya per la

insubmissió. Desenvolupada durant més de deu anys (quinze o vint si tenim en compte les lluites dels primers objectors a la llei de 1984 i pràcticament 40 si fem justícia als pioners, afortunadament encara no jubilats, com en Pepe Beunza), va possibilitar que uns 40.000 joves es neguessin a fer la mili o el seu succeïdani -la Prestació Social Substitutorià (PSS)- i va pagar el preu de més de 1.000 empresonats i molts més inhabilitats per a l'exercici de qualsevol mena de funció pública. Penseu que aquesta fermesa en la desobediència i l'assumpció del conseqüent càstig, juntament amb el gran suport social, van obligar el govern a suspendre els 231 anys de llei militar obligatòria.

No sé si la jutgessa que pretén empresonar el David de La Fornal té fills, però segur que aquests agrairien a la darrera víctima de la seva mare el seu gest insubmis. Gràcies a la fermesa i la constància de diverses generacions, avui dia els fills de classe obrera no han de passar per aquest càstig i els fills de banquers, empresaris i polítics -que ja s'escaquejaven millor o pitjor de fer la mili- tampoc hauran d'entrenar-se per matar.

Per qui no va viure aquella lluita, recalcaré alguns conceptes clau del que, per mi, va ser la insubmissió a la mili. La desobediència civil va ser l'eina inextricable del moviment de la insubmissió. El funcionament és senzill: hi ha una llei o imposició que

troba injusta i els passa això mateix a un conjunt de persones que la pateixen. Ens neguem a complir-la, ho diem ben alt i busquem suport a la nostra postura. Per responsabilitat social i per fer més clar i nítid el nostre missatge, acceptem el càstig que ens assigna la violació de la llei. I, paradoxalment i sota determinades circumstàncies, per cada empresonat arran de la desobediència, apareixen deu persones que la tornen a violar. Això voldrà dir que la desobediència ha funcionat. Que tremoli la llei: té els dies comptats. La repressió va ser kafkiana. Només tres anys després de la primera presentació, ja podíem comptar 3.000 insubmisos a l'Estat espanyol. Davant l'allau de desobedients i davant la impossibilitat d'empresonar-los a tots, l'Estat va optar per una estratègia de repressió intermitent i selectiva. Així, els empresonaments es van concentrar a Navarra i, en menor grau, al País Basc, Saragossa i Madrid. A Catalunya, la força assolida pel moviment va aconseguir que el fiscal Mena recomanés la imposició de penes que no impliquessin l'ingrés a presó. Tot i així -i per reforçar el caràcter kafkià d'aquesta repressió-, tres companys de Tarragona i el barceloní Pere Comellas van estar més d'un any a la presó.

Una altra de les característiques més curioses del moviment va ser la capacitat que va mostrar per adaptar-se als canvis que el govern anava improvisant a les lleis que penalitzaven la insubmissió, en un intent desesperat d'aturar la seva extensió entre el jovent. Així, de forma successiva, el govern va treure la insubmissió del Codi Penal Militar, va reduir la pena de dos anys i quatre mesos a un any de presó, es va treure de la màniga la pena d'inhabilitació, va tornar a reduir la pena a la meitat, va optar per

un sistema de multes fins que, finalment, al govern d'Aznar no li va quedar més remei que eliminar-la del Codi Penal. Davant de totes i cadascuna d'aquestes mesures, el moviment va respondre empescant-se una estratègia per buidar-les de contingut i deixar la pilota a la teulada del govern. D'aquesta manera, podem comptar, per exemple, la desobediència al tercer grau, la insubmissió judicial o la insubmissió a les casernes.

Ni s'ha abolit el servei militar ni s'ha reformat la Constitució per eliminar la seva obligatorietat

La solidaritat va ser imprescindible, com sempre. Tenint en compte la solidesa que tenien ara fa vint anys l'exèrcit i el servei militar, el pols a l'Estat només va ser possible gràcies a la complicitat d'una extensa xarxa de col·lectius i al suport -ni que fos silenciós- d'una bona part del teixit social. Van sorgir associacions de suport, grups de pares i mares i coordinadores i es van fer manifestacions, recollides de signatures, concerts de suport, etc. Es pot dir que la idea de la insubmissió es va anar infiltrant i, poc a poc, va anar guanyant simpaties. Les activitats per evitar l'empresonament del David s'emmarquen plenament en aquella dinàmica. Tant de bo aquest sigui l'últim cas, puguem deixar ben morta i enterrada la insubmissió al servei militar i el seu exemple ens serveixi per continuar endavant.

Raimundo Viejo Viñas · Activista i professor de Teoria Política a la UPF

opinio@setmanaridirecta.info

I el programa?

Per raons professionals, recentment he hagut de fer una recerca sobre els programes dels partits. Sorprenentment, cap d'ells no facilita l'accés al seu programa a la pàgina d'entrada de la web. Tots sense excepció obliguen la ciutadania a passar una bona estona navegant abans de trobar el programa de les últimes eleccions. Rares vegades hi ha programes d'eleccions anteriors. En algun cas, fins i tot, per més que es busqui, no es trobarà el programa enlloc. En algun altre, el programa únicament està disponible en castellà. En fi, els programes no són accessibles en cap cas a través de tecnologies aptes per persones amb

diversitat funcional (per exemple, no existeixen formats àudio per les persones invidents).

Aquest fet sorprèn precisament ara, en un temps en què no es para de parlar de la crisi de la representació, de la desafecció i de tants altres símptomes de la més àmplia crisi de la política. Des d'aquell cèlebre "programa, programa, programa" d'Anguita fins al present, estem fartes i farts de veure els portaveus dels partits -sobretot en temps electorals- presumint de la condició del partit com a eina de la democràcia, de la bondat dels seus programes com a contractes amb la societat, etc. Encara ressona en la ciutadania el *mea culpa* pel distan-

ciament de la *realitat del carrer* que va seguir els vergonyosos índexs d'abs-

S'impedeix l'accés a una eina elemental per l'avaluació d'allò que fan els partits amb els vots

tenció electoral en el referèndum de l'Estatut i altres convocatòries. Això

sí, no hi ha programa que no es cansi de parlar de les bondats de la democràcia participativa i de l'interès declarat de cada partit en qüestió per afavorir la participació ciutadana.

Pel que es veu, la realitat és ben diferent i cal qüestionar-se seriosament si es pot dir que és tan sols una nimietat quan no és el cas aïllat d'un o dos partits, sinó el de totes les forces amb representació al Parlament (i no només a casa nostra, puc assegurar que passa el mateix en altres comunitats autònomes). No sembla que el que està en joc sigui poca cosa: estem parlant d'impedir l'accés a una eina elemental per avaluar allò que fan els partits amb els vots de la ciu-

tadania. No fa falta ser més demòcrata que un liberal per comprendre que el programa és el contracte a través del qual els partits, a més d'accedir al repartiment de poder institucional, han de guiar la seva acció de govern durant la legislatura.

Així les coses, potser ja és hora que, en comptes de parlar de desafecció de la ciutadania, comencem a pensar altres conceptes més ajustats a la realitat dels partits, com són la falta de transparència o l'opacitat de la gestió, la voluntat de no rendir comptes, etc. Que ningú se sorprengui, després, al carrer, quan escolti els manifestants que canten "li diuen democràcia i no ho és".

Guille Reyes · Membre de l'Ateneu La Torna
opinio@setmanaridirecta.info

Gaza, Agamben i la solució final

"Si avui preguntes per Gaza / no hi ha resposta"
Celia Ramos

AGaza, des de Nadal, l'Estat d'Israel ens obsequia amb un bany de sang. Rere la legitimitat de la massacre, s'hi amaguen bé a l'Alemanya de 1940 bé a l'Israel de 2009- barroeres realitats materials: control del territori, control dels recursos i geoestratègia. En qualsevol cas, nul valor de la vida. La reclusió de milers de palestins, duts al llindar de la supervivència al marge de qualsevol marc legal en un espai reduït, es capgirarà cap a una nova i vella lògica: l'extermini. Prou de concentrar palestins: és l'hora de la solució final per Gaza. Potser les analogies amb el genocidi nazi són intuïtives, però mai frívoles. I no estan pas mancades d'arguments racionals. A aquestes analogies, vull remetre'm.

La franja de Gaza és un territori d'exclusió sense llei on opera l'excepcionalitat i on qui sentència és la força militar d'Israel

La primera anotació -quasi anecdòtica- és que en tots dos casos s'addueix la lluita contra el terrorisme. Rere la crema del Reichstag de 1933, s'anuncià el decret de l'estat d'excepció per perseguir "els criminals terroristes". Estat d'excepció que esdevindria permanent fins el 1945 i des d'on Hitler encetaria la política mortuòria i necròfila que mantin-

dria fins a la seva mort. En el cas de l'Estat israelià, la legitimitat del genocidi s'empara sota la mateixa conceptualització, ambigüament indefinida i capritxosa, del terrorisme. Molt més enllà de l'anècdota, resulta interessant assenyalar que també a Israel es viu un estat d'excepció -també permanent- si acceptem les lectures contemporànies de Giorgio Agamben sobre la natura de l'excepcionalitat. La diferència amb el nazisme rau, però, en el fet que l'excepció, en el marc conceptual de les consolidades sobiranes de l'estat-nació, cal declarar-la. Agamben ha demostrat quan i com l'excepció esdevé regla. És a dir, com en les democràcies actuals la vida ha passat a ser allò sagrat que pot ser sacrificat -sacrificat a l'altar de la pau i la llibertat d'Israel- en qualsevol moment i en un esdeveniment prejurídic, per dir-ho d'algun forma.

La segona analogia rellevant remet al fet diferencial que allò que possibilita l'extermini és un fet racial, en un sentit ampli. Com bé assenyala Foucault als seus darrers estudis, quan la política no coneix cap altre principi que la vida, quan aquesta esdevé el vèrtex de l'activitat política, el racisme és allò que legitima l'insondable trànsit del *valor de la vida al dret de mort*. Els governs que se centren en el control de la vida de les poblacions respectives únicament poden justificar la mort com a defensa de la vida dels seus, dels del propi bàndol. Des de la crueltat que provoca la creença de superioritat genealògica a qualsevol racisme. És el que passa a Palestina, on el genocidi es justifica sota l'excusa de garantir la seguretat dels israelites. Els palestins són aniquilats com a poble que amenaça la vida dels altres. Incapaç de posar tota vida al mateix nivell, Israel traïx així els moments més entranyables del bagatge de les lliçons de la cultura judaica.

El tercer moment de l'analogia és la realitat concreta del camp.

Avui, Gaza és -de nou en el sentit agambenià- un camp de concentració. Quan la globalització ha modificat la proporcionalitat dels espais, Gaza respon directament a un espai sense dret, on només impera la llei marcial imposada per les armes com a fonament real del Dret. A Gaza 2009, "el camp de concentració és l'espai que s'obre quan l'estat d'excepció esdevé regla". Allà, els exclosos ja no són

expulats cap enfora, sinó internats en un espai on el dret queda suspès i la vida, més enllà del dret a la vida, és reduïda al sol fet de poder sobreviure. Davant el "poder matar" i el "deixar viure", el "fer sobreviure" propi de la lògica concentracionària. Vides que no mereixen viure, disposades a ser sacrificades en el moment de la solució final.

"Si tot l'anterior és cert, si l'existència del camp de concentració

consisteix en la materialització de l'estat d'excepció i en la consegüent creació d'un espai on la vida despullada i la norma entren en un llindar d'indistinció, haurem d'admetre aleshores que ens trobem en presència d'un camp cada cop que es crea una estructura d'aquest estil, independentment dels crims que allà es cometin i de qualsevol que sigui la denominació amb peculiaritats toponímiques". D'acord amb Agamben, si les premisses fossin versemblants i no calguessin calçadors teòrics per ser acceptades, podríem deduir que Gaza ja és un camp de concentració gestionat per l'Estat d'Israel, on s'està perpetrant un genocidi. La resistència palestina és profundament simbòlica, amb els mèrits i limitacions, com ho va ser la resistència del gueto de Varsòvia. La dignitat -va escriure un dia Malraux- és l'antagònic contrari de la humiliació. I aquest és l'aspre sentit de l'èpica i tràgica resistència. A Gaza o a la Varsòvia que, tot resistint, afirmava: "Volem continuar vivint i ser un poble lliure i creador. Per això resistim la prova de la vida. Si les nostres vides no s'extingeixen en un munt de cendres, serà el triomf de la humanitat sobre la inhumanitat".

En no deixar existir un estat palestí a l'ús convencional, la franja de Gaza és, avui, un camp de concentració *en tota regla*, un territori d'exclusió sense llei on opera una excepcionalitat i on qui sentència és la força militar d'Israel. Un territori on el dret està suspès, de la mateixa manera que està suspesa la vida de cada palestí i palestina, sigui quina sigui la seva edat, i on -davant l'absència de Dret i l'evitència del racisme sionista- que comenci el genocidi només depèn d'una ordre dels *capos* de l'Estat d'Israel.

I l'ordre de genocidi ja ha estat ordenada.

Oscar · Membre de l'Assemblea contra les Penes multa
opinio@setmanaridirecta.info

El que paguem els pobres

La pena multa és un concepte que apareix arran de la reforma del Codi Penal del l'any 1996. Consisteix a fer que paguis amb l'ingrés a presó -a concepte d'un dia de presó per cada dos de multa- una condemna econòmica fruit d'un procés penal o de faltes, en el cas que no tinguis recursos. Aquesta mesura sorgeix com una reforma teòricament progressista segons la qual la justícia et dona l'oportunitat de pagar perquè no et fiquin a la presó. Una forma curiosa d'interpretar que tots som iguals davant la justícia, ja que els que tenen recursos es lliuren d'entrar-hi i els pobres no. D'un temps ençà, les

lluites i les pràctiques quotidianes dels moviments socials com l'okupació, la desobediència civil, les lluites en defensa del territori, la participació en manifestacions, etc. es troben al punt de mira de les ordenances cíviqües i les persecucions policials i judicials i sumen condemnes en forma de penes multa. Lluny d'entendre-les com una mesura progressista de l'aplicació de la justícia, les entenem com una evolució dels mètodes de repressió cap als moviments socials i una forma de condemnar la dissidència i la pobresa.

Posem l'exemple de l'Helena, condemnada per usurpació, que en cas de no pagar hauria de passar dos mesos

Les penes multes individualitzen les causes i les disfressen de simples sancions econòmiques, cosa que fa més difícil endegar campanyes de suport

a la presó. L'aplicació d'aquesta condemna, d'acord amb la seva lògica penal, seria totalment desproporcionada. Ara, amb el sistema de penes multa, això és una realitat. Amb aquest model, els és més fàcil rentar-se les mans a l'hora d'aplicar condemnes: tècnicament, no t'envien a la presó pel delictes, sinó per la teva incapacitat per pagar la multa. Qüestió de formes.

Hi ha altres aspectes sobre com ens afecten aquestes condemnes. Un és que individualitzen les causes i les disfressen de simples sancions econòmiques, cosa que fa més difícil endegar campanyes de suport. Un altre aspecte és el desgast econòmic d'assumir aquestes despeses.

Des de sempre, una de les característiques que defineixen els moviments socials és la seva capacitat per solidaritzar-se i buscar respostes col·lectives davant la repressió. Molts cops, això es materialitza fent infinitat d'activitats per aconseguir diners per abonar les sancions econòmiques derivades de la seva pràctica. Aquesta dinàmica es pot convertir en un cercle viciós que mai acabi d'alimentar la fam de diners insaciable de les arques de l'Estat.

Davant d'aquest panorama i de l'augment de capítols repressius, hem de buscar estratègies col·lectives per visibilitzar els abusos de poder de la justícia i fer-los front.

, impressions

. A LA CANTONADA

ENERGIA

Energia i decreixement

Xavier Planas i Puigbert. Enginyer tècnic

Durant el novembre passat, la demanda elèctrica a l'Estat espanyol va disminuir un 4,9% respecte el novembre de l'any anterior i va ser el tercer mes consecutiu que es reduïa. Aquest és un indicatiu més de la situació econòmica que vivim: de recessió –o de creixement negatiu, com prefereixen dir des dels mitjans de comunicació del poder. Aquesta caiguda de la demanda elèctrica indica que la crisi financera finalment ha arribat a l'economia real, que comença a ser estructural i que perilla la governabilitat del sistema capitalista. Un altre indicatiu és el preu del petroli que, des del juliol, ha passat dels 150 dòllars el barril als menys de 40 actuals, responant a la reducció de la demanda i a l'aturada de l'especulació que patia aquest bé finit.

Però l'indicador més clar i palpable és l'increment de l'atur. Als Països Catalans, l'atur ja supera la xifra de 800.000 persones i es preveu que els tancaments i ERO que presenten les empreses aniran en augment durant el 2009. La desocupació està creixent i el capitalisme en recessió és impossible que resolgui aquesta situació estructural. No podrà calmar l'esclat social resultant de milions de persones sense mitjans per sobreviure.

Quan el president de la Generalitat de Catalunya ens diu que hem de consumir més, que els que puguem canviar-nos el cotxe ho fem, que necessitem reactivar el consum, ens adonem que els governs encara tenen la il·lusió de salvar el sistema capitalista. Encara que sigui a costa de saltar-se vilment els postulats del neoliberalisme injectant diner públic per rescatar bancs i grans empreses. Encara que sigui a costa d'augmentar el patiment i l'explotació amb directives de 65 hores laborals setmanals, amb directives cruels i inhumanes contra les persones immigrades, o a costa de degradar encara més el planeta i perpetuar les guerres causades per l'espòli de combustibles fòssils i minerals. I tot això perquè uns quants continuïn essent més i més rics (l'1% de la població mundial té el 40% de la riquesa neta mundial i el 10% de la població més rica controla el 85% dels actius globals).

Esperem que aquest context econòmic faci tancar definitivament les portes a l'energia nuclear (aquests dies a Sud-àfrica ja s'han cancel·lat els plans de construcció de dos reactors EPR del lobby nuclear francès EDF). Esperem que l'única futura activitat d'aquesta indústria de la mort sigui el desmantellament de totes les instal·lacions que durant anys han contaminat el planeta i han hipotecat el futur de milers i milers de generacions, a més de produir la matèria primera per l'armament nuclear. Esperem que a partir d'ara es compti tan sols amb els recursos energètics que sempre estaran entre nosaltres: el sol, el vent, l'aigua, la biomassa i l'escalfor de la terra. Un sistema 100% renovable i net per satisfer les necessitats de tota la humanitat sense superar els límits que imposa la naturalesa i sense pretendre mantenir aquest sistema industrial de consum sobredimensionat, malgastador, contaminant i summament injust.

Les crisis porten oportunitats i hem d'aprofitar-les per autoorganitzar-nos i construir la societat que volem, sostenible i justa. Hem d'enfortir les cooperatives locals, els projectes socials i de suport mutu existents, l'autogestió, la producció local i la defensa dels serveis públics. Cal pensar i idear noves formes de viure i detectar les nostres necessitats reals i com afrontar-les. Tenim la sort que, mentre anem fent aquest camí, anirem enfonsant el capitalisme, que necessita la nostra força de treball i un consum ferotge deslligat del seu cost social i ambiental.

. EL CIGALÓ

"Un percentatge elevat de nens mai tornarà a la família d'origen"

Mercè Bonet i Pep Salvat. FAMÍLIA D'ACOLLIDA

Tània Miró Porqueres

Quan us va plantejar acollir?
P. Ho vam decidir així, de cop. N'havíem sentit parlar, vam consultar la web de l'Institut Català d'Acolliment i Adopció i ens vam informar. Teníem ganes de fer una acció social concreta, un compromís real, res d'apadrinaments ni ONG.

M. Va venir del nostre fill Marçal, que insistia que volia tenir un germà, i no ens veïem amb edat de tenir fills.

Com funciona el procés d'acolliment?
M. Primer t'has de registrar com a família acollidora, et fan un estudi psicològic, un curs de preparació i diverses reunions.

P. Reunions per veure el nostre perfil. I després et col·loquen algú que no té res a veure amb el que havíem parlat.

Heu trobat irregularitats?

M. Vam començar amb molta il·lusió, però ens hem trobat amb coses que et frenen, com el desempara-

ment de les famílies acollidores. Penses que l'Administració et donarà suport, però és una màquina sense cor. No tenim cap ajuda, només seguiments per examinar-nos. Les famílies acollidores estem molt desinformades en aspectes que influeixen directament en la vida del nen.

P. Hi ha pistes que ens ajudarien a fer que el nen pogués tornar amb la seva família, si és que hi ha interès que torni...

És l'objectiu final, no?

P. A l'hora de la veritat hi ha un percentatge molt elevat que mai no tornarà amb la família d'origen.

M. Et diuen que l'acolliment és temporal. Si no vam adoptar és precisament perquè era per sempre i pensàvem en un període de dos o tres anys, però les coses no van així. Tot s'acaba convertint en una mena de xantatge emocional i el període d'acollida no resta tancat sinó que nosaltres haurem de decidir el quan i el com.

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902
HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

Palestina
'mon amour'

Lluís Parera. Barcelona

Aquesta és una història antiga i repetida, però també nova i desconneguda: la història d'un poble que va ser lliure i pròsper durant una època. D'un poble que va ser envajet i cobejat. Un poble que no va tenir el suport internacional perquè no era ric ni poderós. Un poble que va esdevenir la víctima fàcil i obvia d'un acord i un repartiment entre tercers. Un poble oblidat per tots que va suportar un setge ferotge durant molt de temps, que va patir fam, misèria, set, por, malalties. Un poble assetjat, trepitjat, bombardejat, aïllat. Un poble al qual no se li reconeixia el dret de rebutjar l'invasor: se'l titllava de terrorista i se'l volia obligar a donar-se per vençut sense soroll. Un poble valent que prometé vessar fins l'última gota de sang abans de deixar-se trepitjar per l'invasor. Estimada lectora i lector, parlo d'un poble que va perdre fins l'última gota de sang i les seves llibertats l'11 de setembre de 1714 amb el silenci i, fins i tot, alguna traïdoria internacional més que notable.

Memòria històrica

Fernando Hernández Holgado

No sóc expert en dret, però sí historiador aficionat i el tercer gran procés judicial contra les anomenades estructures de l'entorn d'ETA, que va culminar amb la il·legalització de Gestores

pro Amnistia –en aplicació de la doctrina Garzón–, m'ha fet recordar macrojudicis d'altres èpoques.

Cito l'abstrús paràgraf de la sentència de l'Audiència Nacional: "*Gestoras es una organización terrorista, por cuanto en pro del diseño político que le une en estos términos con ETA, avanza en su desarrollo bajo la dependencia de aquella para lograr el derrocamiento de España en el País Vasco*". Deixant de banda la sintaxi desballestada, sorgeix la primera inquietud: havíem sentit parlar d'un govern o un règim derrocat, però... un país? Com s'enderroca un país?

Una altra perla: "*Gestoras se encarga de socializar, a través de la sensibilización social, lo que el brazo armado por sí mismo no puede acometer*". La pressuposició per part dels jutges que una associació de ciutadans comparteixi la mateixa finalitat que ETA, entesa com la "*subversión del Poder legítimamente constituido*", és suficient per titllar-la de terrorista. Si anteriorment la víctima havia estat la sintaxi, ara li toca a la lògica. Fa anys jo militava en una associació ciutadana entestada a subvertir l'Estat lliuint per l'abolició dels exèrcits –començant per l'espanyol– mitjançant la desobediència civil a les lleis i les accions de sensibilització social. Això vol dir que estaria formant part d'un altre braç d'ETA sense ser-ne conscient? Espero sincerament que no sigui una citació judicial la que m'hagi de treure d'aquest dubte.

Totes aquestes acusacions són suficients per condemnar 21 persones a penes d'entre 8 i 10 anys de presó per "integració a banda armada". El règim franquista també fabricava macrojudicis contra desenes de persones amb sentències molt semblants, tant en els aspectes de la sintaxi com en els de la lògica. Quant al delictiu, també hi havia similituds: el terme *rebel·lió militar* podia englobar tota mena d'activi-

tats: des de l'acció militar fins al treball en una escola republicana o en un hospital de sang.

Tornen els vells temps. Em temo que el nostre jutge estrella, a través de la difusió de la seva famosa doctrina, s'està prenent massa seriosament la recuperació de la memòria històrica en aquest país a punt –sembla ser– de ser enderrocat.

Feixisme
d'esquerres?

Jordi Soler. Barcelona

Darrerament m'he anat trobant amb actuacions dels Mossos d'Esquadra que han limitat el meu dret de manifestar-me. La darrera, a la marxa de solidaritat amb Palestina, on van barrar el pas a tota la cua de la manifestació sense cap explicació ni cap motiu aparent.

No ha estat l'única vegada i hem vist manifestacions encerclades amb ciutadans segregats per la policia i altres accions del tot inadmissibles en un estat de dret.

Fins i tot l'argument de la legalitat de les manifestacions és feble, ja que la llei obliga a notificar i no a demanar cap mena de permís, cosa que les autoritats democràtiques han pervertit al seu gust.

Un pot entendre que en una dictadura la policia carregui i dissolgui amb ciutadans segregats per la policia i altres accions del tot inadmissibles en un estat de dret. Però, ara, amb un conseller d'Iniciativa i un equip polític a l'interior també provinent d'aquest grup excomunista, un no deixa de sorprendre's quan veu el que està passant. I no sé si es tracta d'un tic autoritari del qual aquest grup encara té espurnes, o si s'han de guanyar el plat a taula fent-se perdonar pecats de joventut.

, així està el pati

ERO a una empresa de Palau Solità i Plegamans | PÀG. 13

Concentració de suport al dret a l'avortament | PÀG. 13

Les famílies riques pagaran menys impostos | PÀG. 16

Jordi Garcia parla de crisi i cooperativisme | PÀG. 17

QUECHUA

BARCELONA · POLÈMICA DESPRÉS DE LA PUBLICACIÓ DISTRIBUÏDA DURANT LA MANIFESTACIÓ DE SOLIDARITAT AMB GAZA

Pilar Rahola no presenta cap querrela arran de la publicació 'Aturem-ho!'

Miquel Sellarès. Entrevista a 'Comunicació 21' número 13, estiu de 2004

"Hi ha tota una generació que s'ho ha trobat tot fet. No saben que aquestes llibertats, d'individus moltes però de col·lectives molt poques, han costat molt. I jo vaig estar a prop de la lluita armada en certes etapes de la meua vida. Vaig anar a Israel, fins i tot, a fer cursos de coses rares..."

Pilar Rahola. "La culpa d'Israel", 'Avui', 6 de juliol de 2006

"Per dir-ho més clar: molts dels que creuen solidaritzar-se amb Palestina bo i criminalitzant Israel l'única cosa que aconsegueixen és allunyar la pau, cremar els ponts de sortida i, sobretot, alimentar el victimisme pervers dels sectors integristes. La bonesa palestina no només és una fal·làcia, és, sobretot, un parany mortal".

Vicenç Villatoro. "El nou totalitarisme", a 'El Temps' 1.117, 2005

"El conflicte araboisraelià no és en essència el problema de l'ocupació de Gaza i Cisjordània ni el de l'existència d'un Estat palestí. El conflicte araboisraelià és anterior a dita ocupació i no quedaria resolt en el moment que aquesta ocupació cessés".

Jaume Renyer. "Anticatalanisme i antisionisme avui", 'Revista de Catalunya', número 231, setembre de 2007

"Dels moviments que es basen en la negació dels altres (anticatalanisme, antisionisme) no se'n pot treure res de positiu, dels que afirmen en positiu la llibertat del seu poble i la dels altres (catalanisme, sionisme) sempre hi ha alguna cosa aprofitable".

Joan B. Culla. "Provocació inevitable", 'El Periódico de Catalunya', 31 de desembre de 2008

"Una operació sagnant (la de Gaza) perquè es tracta d'una guerra, però limitada: si els bombardejos aeris sobre Gaza fossin com s'ha estat repetint -massius, llavors el balanç de baixes es comptaria per desenes de milers, com va passar a Hamburg o Dresden el 1944-45".

Lluís Bassat 'Público' Divendres 9 de gener de 2009

"El que torna la bufetada, encara que sigui més forta, no és el culpable"

Manel Ros
redaccio@setmanaridirecta.info

La manifestació multitudinària que va tenir lloc a Barcelona el dissabte 10 de gener està portant cua arran d'una publicació, *Aturem-ho!*, que es va distribuir massivament durant la marxa. El butlletí, com indicava a la seva primera pàgina, va ser "una iniciativa de la Campanya Catalana pel Boicot, les Sancions i les Desinversions a Israel en coordinació amb el Setmanari DIRECTA".

A la pàgina cinc d'aquesta publicació, hi apareixia un article que, sota el títol *La solidaritat amb Palestina assenyala també el 'filosionisme català'*, enumerava sis persones de la vida pública i la política catalanes que -segons diverses entitats palestines- defensaven d'alguna manera o altra l'Estat d'Israel: Joan B. Culla, Vicenç Villatoro, Lluís Bassat, Miquel Sellarès, Pilar Rahola i Jaume Renyer. A partir d'aquest article, el dil·luns següent, Pilar Rahola va denunciar -a

través del programa de Televisió de Catalunya "Els Matins", dirigit per Josep Cuní- que havia rebut amenaces per correu electrònic perquè, segons Rahola, la publicació l'havia posat -a ella i a la resta de personatges públics- al punt de mira i, per tant, ho havia fet saber als Mossos d'Esquadra. Rahola també va afirmar que estava estudiant la possibilitat de posar una querrela contra els autors de la publicació i els que van editar un full volant amb la seva fotografia i l'estrella de David i la frase: "Si la veieu, feliciteu-la, aquesta setmana compleix 800 morts".

Per altra banda, el 14 de gener, Pilar Rahola va publicar un article a *La Vanguardia*, "La llibertat escupida", on afirmava que determinats sectors de l'esquerra -fent referència als solidaris amb la causa palestina- "presenten tics inequívocament intolerants" i que "resulta fàcil considerar-los feixistes d'esquerres". En el mateix article, afirmava que cinc ciutadans catalans havien estat "asse-

nyalats amb la diana de la maldat i la sospita" i que, en conseqüència, els responsables de la publicació rebrien "la querrela pertinent".

Malgrat les amenaces de Pilar Rahola, fins al moment, cap interposició de querrela o de denúncia s'ha dut a terme. Per contra, Pilar Rahola i algunes de les persones que apareixien a la publicació sí que han presentat un escrit a l'advocat de la fiscalia per donar a conèixer el contingut de la publicació i dels fulls volants que es van editar. Per la seva banda, respecte a la publicació, l'advocat Jaume Asens ha afirmat a la DIRECTA que "atribuir una complicitat de tipus polític i no penal" a persones públiques amb incidència mediàtica -com és el cas- "no potser mai delictiu", ja que està emparat "per la llibertat d'expressió i d'opinió".

La Plataforma Aturem la Guerra (PAG), arran de les declaracions públiques fetes per Pilar Rahola al programa "Els Matins" on acusava aquesta entitat d'estar darrere de la publicació i dels fulls volants, està estudiant l'emis-

sió d'un comunicat de resposta. Segons José Luis Gordillo, membre d'Aturem la Guerra i professor de Filosofia del Dret a la UB les acusacions de Pilar Rahola "són falses i sense cap fonament" i, per tant, en tot moment i abans de fer-les, Pilar Rahola "havia de ser conscient" que la PAG "no estava darrere" ni del

full volant ni de la publicació. Així doncs, el que pretén Pilar Rahola és, segons Gordillo, "desacreditar i embrutir" el nom de la PAG, una plataforma que, en paraules de Gordillo, "defensa el dret a la llibertat d'expressió", tant de les persones "que van publicar *Aturem-ho!* com de la pròpia Pilar Rahola".

> La definició sionista

El dijous 15 de gener, al programa "Els Matins" de TV3, en un cara a cara amb Francesc Tubau -membre de la Plataforma Aturem la Guerra-, la pròpia Pilar Rahola va afirmar: "Jo no he estat mai sionista, el sionisme és un procés històric que mai no ha tingut res a veure amb mi", ja que "ni sóc israeliana, ni sóc jueva". Contràriament a la definició de Rahola, l'Enciclopèdia Catalana defineix el terme *sionista* com a "Partidari del sionisme". Alhora, defineix *sionisme* com el "Moviment inaugurat a la segona meitat del segle XIX per rabins i pensadors jueus de l'Europa oriental, encaminat a reconstruir a Palestina una pàtria jueva que acollís els jueus de tot el món que ho volguessin". Aquesta definició, per tant, deixa clar que una sionista és aquella persona que defensa el sionisme i els objectius que persegueix. Ni el fet de ser jueu implica ser sionista -Noam Chomsky és jueu i un declarat antisionista- ni el fet de ser sionista implica forçosament ser jueu.

, així està el pati

BARCELONA · LA TANCADA CONTINUA PER TORNAR AMB MÉS FORÇA A PARTIR DEL SEGON SEMESTRE

L'ocupació del rectorat de la UB s'erigeix com un símbol del moviment estudiantil

Manel Ros
redaccio@setmanaridirecta.info

“E ns trobem a l'any o dues després de Bolonya. Totes les universitats estan ocupades per les empreses. Totes? No! Un rectorat ocupat per estudiants irreductibles resisteix, encara, l'invasor”. Amb aquest relat de política ficció podríem definir la situació de les estudiants que avui dia romanen tancades al Rectorat de la Universitat de Barcelona -en ple centre de la ciutat- parafraseant la frase amb què comencen els llibres d'Astèrix i Obèlix.

Només arribar a la porta de la universitat, ens trobem amb dues pancartes que expressen molt bé el que rebutgen i el que demanen les estudiants: *Pasta bolonyesa, un plat pels rics i Nosaltres decidim universitat pública*. I és que, malgrat que ja han passat més de cinquanta dies des que el 20 de novembre passat milers d'estudiants van ocupar el rectorat, avui les ocupants continuen allà i s'han convertit en un emblema de la resistència a la privatització que recorda -tant als estudiants com als que no ho són- que la batalla encara no està guanyada. Com explica Julio Casas, estudiant d'història, la valoració que en fan “és força positiva”. L'experiència, segons Julio, està essent molt enriquidora: “Hem conegut molta gent, persones de quinze carreres de diferents universitats”. D'algun manera, s'han convertit en “un símbol del moviment estudiantil”.

Quan les estudiants tornin dels exàmens, les ocupants tenen clar que enfocaran la seva feina a fer créixer la tancada

Durant la primera setmana de tancada, cada nit hi va haver una mitjana d'entre 200 i 300 persones dormint-hi. El dijous 27 de novembre, per exemple, quan es va investir el nou rector de la UB, s'hi van tancar més de 400 persones. Per altra banda i a diferència d'altres vegades, durant el període de Nadal hi ha hagut força moviment. La mitjana de persones tancades ha estat d'entre 50 i 60. En total, prop de 200 o 300 persones diferents. Segons Julio, “ara mateix no hi ha tantes persones pel tema dels exàmens”. Davant la pregunta de si la tancada i el moviment van de cap a caiguda i la idea que els que encara estan ocupant el rectorat simplement estan aguantant, la resposta és clara: “Aguantant no seria la paraula cor-

ALBERT GARCIA

La tancada ha anat consolidant els espais de trobada entre les ocupants durant els més de cinquanta dies d'ocupació

recta -afirma l'Albert, estudiant de sociologia de la UB- hem estat treballant molt intensament”. El que passa és que ara “canvien una mica les perspectives”, ja que durant el Nadal “sabíem que seríem poquets i, dins les festes de Nadal, també hi poso l'època d'exàmens, ja que van juntes”. Quan les estudiants tornin dels exàmens, l'Albert té clar que enfocaran la feina a trobar la manera de “fer créixer la tancada” i intentar que “la gent torni aquí”. La Laia, estudiant de ciències polítiques de la UPF, confirma aquesta visió: “És una evidència que som menys, però el crec que serà un moment concret i

que tornarem a ser més gent”. La Laia té clar que el segon semestre “ha de començar amb la mateixa força que es va acabar el primer” i, si cal, “anar encara més fortes”. Per ella, “encara que no s'aconseguís tot el que es demana, a nivell col·lectiu, el fet d'estar aquí ja es una victòria”.

El període de Nadal, en lloc de desanimar-los per la baixada de l'assistència a la tancada, ha fet que els que s'hi han quedat hagin tingut més temps per organitzar-se millor. Davant la visió de debilitat que pot transmetre una tancada que ha anat perdent gent, l'Albert relativitza el terme debilitat: “Depèn del que s'en-

tengui per debilitat. Hi ha hagut dues fases”. La primera ha estat “fins que ha arribat el Nadal” i l'altra “des de Nadal fins que s'acabin els exàmens”. Curiosament, segons l'Albert, “potser hem treballat més i hem avançat més durant el Nadal perquè hem estat centrats aquí i hem pogut organitzar-nos bé”. Per ell, la tancada en si mateixa i el moviment no s'ha debilitat, “tot el contrari, ens hem enfortit”. “Hem començat a agafar les dinàmiques de treball”, fins i tot potser “més que al principi, que funcionàvem més dia a dia”. Per l'Albert es tracta d’“aplicar això i tornar a sumar-hi gent”.

> Autoorganització i solidaritat

Per les estudiants tancades, l'experiència d'autogestió i autoorganització adquirida durant la tancada és una de les coses més positives. És “una de les parts més interessants” de viure a la tancada, diu Julio. “A més de sobreviure enmig d'una ciutat com Barcelona, tenim uns objectius polítics força marcats”. Per aconseguir-los, s'han dividit en comissions per desenvolupar la feina d'una forma més efectiva. Per exemple, hi ha una comissió de logística que s'encarrega de l'aprovisionament i d'anar a reciclar dues vegades al dia. I una altra de cuina, que funciona molt bé gràcies a la solidaritat expressada per molts mercats de Barcelona, que els donen menjar cada dia.

Un dels altres projectes que s'han posat en marxa és la Biblioteca universal 24 hores. Julio explica com va sorgir la idea: “La segona setmana es va ocupar la capella i com que aquí no necessitem capella... al principi la utilitzàvem per dormir”, ja que eren molta gent. Més tard, quan es va establir el nombre de gent que es quedava, “vam decidir fer una aula d'estudi a la capella perquè s'acostaven els exàmens”. A partir d'aquí, “varem pensar que, per estudiar, necessitàvem tenir una biblioteca i la vam posar en marxa”. La idea -segons Julio- era cobrir l'oferta de biblioteques de la ciutat de Barcelona, que no abraça gens l'horari nocturn i cobreix molt poc els caps de setmana. La biblioteca, sempre plena de gent, no només la utilitzen persones estrictament estudiants, sinó gent d'arreu de la ciutat: “Aquest cap de setmana serà el segon que obrim i tenim una mitjana de 30 persones”.

Per altra banda, segons la Laia, la voluntat de la tancada és obrir l'espai a la resta de moviments socials i “conectar amb ells”, com han fet “amb el tema de Gaza o de TMB”. Julio explica: “Per aquí hi passa molta gent de cooperatives, d'associacions de veïns...”. La majoria de gent que es mou políticament a Barcelona “ens han donat el seu recolzament” i molta gent porta les seves activitats a la tancada, “molta gent que no és simplement universitària”. A més, s'està intentant crear una xarxa de barri a través dels centres socials, associacions i instituts per estendre la lluita.

El que les ocupants deixen molt clar en tot moment és que el moviment no està derrotat, sinó que està reposant. “Estem treballant perquè durant el segon semestre la cosa revifí”, explica l'Albert. “S'ha de pensar que l'inici del segon semestre serà un moment clau, ja que la gent no tindrà tanta feina a nivell d'estudis”. Tots i totes coincideixen en una mateixa idea: “Ens estem preparant per tornar a lluitar contra Bolonya”.

, així està el pati

VILAFRANCA DEL PENEDÈS · ENTREVISTA A DAVID SÁNCHEZ, INSUBMÍS ANTICAPITALISTA I INDEPENDENTISTA

“Tota activitat no negociada i que qüestioni el sistema els suposa un problema”

“Què volen aquesta gent que truquen de matinada”. Això devia pensar en David la matí del 6 de gener quan els Mossos d'Esquadra el van detenir en sortir de la feina i el van mantenir més de deu hores retingut sense saber de què se l'acusava. Tot seguit, es va desplegar un moviment de suport popular per tot el territori. La DIRECTA ha pogut parlar amb en David de l'Associació Cultural La Fornal de Vilafranca del Penedès sobre la seva situació i les raons que s'amaguen darrere la seva detenció.

Manel Ros
redaccio@setmanaridirecta.info

Ens pots explicar exactament de què se t'acusa i com va anar el dia que te'n van informar?

M'acusen pels fets relacionats amb la manifestació antifeixista del 12 d'octubre de 1998, concretament per un delicte de desordres públics, un altre d'atemptat a l'autoritat i una falta per lesions. A tot això, la jutgessa Isabel Gallardo hi suma els antecedents per insubmissió, que són de l'any 93 i que avui dia haurien d'haver estat cancel·lats d'ofici.

La darrera vegada que m'informen sobre aquesta sentència és el matí del 6 de gener, en una cel·la dels jutjats de Vilafranca, deu minuts abans de veure la jutgessa i després d'haver passat més de deu hores detingut a la comissaria dels Mossos d'Esquadra, on no se'm va informar dels fets pels quals vaig ser detingut i on em van negar l'assistència del meu advocat.

Com t'expliqués una sentència d'aquest tipus i en quina situació legal et trobes ara mateix?

Era el primer any que es convocava una manifestació d'aquelles caracte-

“No m'esperava que la meva detenció estigués relacionada amb els antecedents per insubmissió, que ja creia cancel·lats”

rístiques el dia 12 d'octubre al barri de Sants, atesa la combativitat d'aquesta manifestació i la proximitat del dia del nostre judici amb els fets del 12 d'octubre de 1999, durant els quals catorze companys van anar directes a la presó. Calia establir un precedent, aturar tota aquella ràbia que va fer que actualment l'extrema dreta no pugui celebrar el seu acte a la plaça dels Països Catalans.

Gràcies a la mobilització popular i a l'eficàcia dels companys advocats del DALP, hem pogut aturar el

Manifestació de suport al David pels carrers de Sants

primer cop, que era l'ordre de crida i cerca, però la jutgessa Isabel Gallardo manté l'ordre d'ingrés a presó, que es faria efectiu si no es resolguessin favorablement el recurs presentat a l'Audiència Provincial de Barcelona i la querrela criminal per un delicte de prevaricació presentada contra la magistrada jutgessa i la secretària judicial del jutjat penal número 15 de Barcelona.

Creus que formes part d'una persecució política més àmplia cap als moviments socials?

És evident que sí. Casos com els d'en Franki, en Jona, en Karim de Vilanova, o el cas de l'Oscar de l'Hospitalet i l'Helena de Sants -per esmentar els més recents- així ho demostren. Volen criminalitzar l'acció política quotidiana, de base, al carrer. Tota activitat no negociada, tot allò que qüestionés els pilars d'aquest sistema d'explotació, tot el que s'allunyi dels canals de participació establerts els suposa un problema.

Penses que la justícia funciona en aquest país?

En primer lloc, en aquest país, Catalunya, no tenim poder legislatiu propi, tenim el de l'Estat espanyol, que és qui ens manté sotmesos com a poble i com a classe. Com a aparell al servei de la classe dominant, és evident que defensa els privilegis d'aquesta mateixa classe i ho fa basant-se en unes lleis calculadament injustes.

Com et vas sentir quan et va passar tot això i què és el primer que et va passar pel cap?

Per desgràcia, en aquest país, aquestes situacions no són casos aïllats, no es tracta d'irregularitats. Sempre he previst la possibilitat que em portessin a la presó com una de les even-

“Ha estat increïble veure que petites diferències polítiques han quedat diluïdes a l'hora de treballar colze a colze dins el grup de suport”

tualitats a les quals estem exposats els que militem als moviments populars. D'exemples no en falten. Tant se val l'excusa, sempre hi ha un muntatge policial o jurídic a mida per poder fer-ho. La veritat és que no esperava que la meva detenció estigués relacionada amb els antecedents esmentats abans, que ja creia cancel·lats -ja que, segons les seves lleis, hauria de ser així. En aquest sentit, vaig quedar sorprès en aquell moment.

Suposo que el fet que es desplegués un moviment de solidaritat tan gran és d'agrair. Has sentit el suport en tot moment?

Per descomptat. Ha estat increïble veure que petites diferències polítiques han quedat diluïdes a l'hora de treballar colze a colze dins el grup de suport, la celeritat amb què s'ha actuat -ja que no es tractava d'una campanya antirepressiva prèviament planificada-, les mostres de suport que han arribat d'arreu del país i també de fora, tota la gent que ha sortit al carrer i que ha participat als actes, les accions... De veritat, no tinc prou paraules per agrair-ho. Tot aquest moviment solidari m'ha fet sentir molt orgullós de la meua gent i de la feina feta durant tants anys.

Quin és el missatge que enviaries a tots aquells i aquelles que potser algun dia es trobaran en la teua situació?

Els diria endavant, que som aquí pel que calgui, que es mantinguin fermes i que no cedeixin al xantatge. Això desconcerta l'enemic. I que aquesta maquinària que hem engegat aquests dies i els espais antirepressius ja consolidats no s'aturen, que si ens en toquen un ens toquen a tots, que confiïn en els companys.

I, per acabar, vull enviar una forta abraçada als camarades que es troben dispersats per les presons franceses i espanyoles.

COLLSEROLA · TERRITORI

El president de la patronal del Baix Llobregat eludeix la presó després de tornar uns diners estafats

Oriol Matadepera
baixllobregat@setmanaridirecta.info

Un dels protagonistes del negoci del totxo al Baix Llobregat, el president de la Confederació d'Empresaris de la comarca, Paz Dorado, ha reconegut que va robar 1,2 milions d'euros de diners públics entre 1996 i 2000 amb l'ajuda d'un col·laborador, Francisco Sierra. El seu nom va aparèixer en aquest setmanari al número 122 com a promotor d'una urbanització a Collserola i, en altres edicions, com a impulsor de projectes urbanístics a la muntanya de Sant Ramon de Viladecans i Corbera (Baix Llobregat) o a l'Albi (Les Garrigues). Una altra anècdota que l'ha fet mereixedor de l'ull informatiu és el frau comès als cursos destinats a la formació laboral amb fons públics europeus, estatals i autonòmics. Durant els darrers dies, després de vuit anys d'investigació judicial, el president de la patronal llobregatina va pactar amb la Generalitat i l'Estat espanyol el retorn dels diners estafats per evitar l'ingrés a presó.

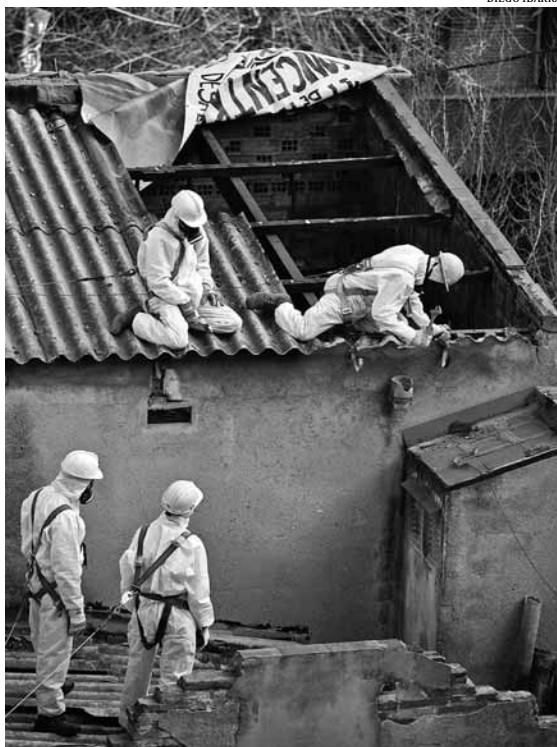
El constructor ha hipotecat uns terrenys a l'Albi

Així, ara mateix el fiscal Fernando Rodríguez Rey sol·licita dos anys de presó per Dorado i un any per Sierra per un delicte de frau a les subvencions. D'aquesta manera, ambdós eviten l'ingrés a presó ja que no compten amb antecedents penals. El *modus operandi* de Paz Dorado era falsejar les llistes d'alumnes i presentar factures falses a través de les diferents empreses que té. Tot i evitar la presó, durant dos anys i mig, l'empresari no podrà obtenir ajudes públiques i beneficis fiscals, tal com es preveu que sentenciarà l'Audiència Provincial de Barcelona.

Subvencions...

Per poder fer front al pagament, Paz Dorado ha hipotecat uns terrenys a l'Albi a través de l'empresa Global Inversions Europeas i que, gràcies a la requalificació urbanística del govern municipal de llavors (CiU), ha multiplicat el seu preu per quaranta. Potser a causa d'aquesta urgència per comptar amb liquiditat econòmica, Dorado també està immers en una polèmica per la venda de la sala Ibèria a Sant Feliu de Llobregat. Els fets tenen el seu origen quan l'Ajuntament va voler comprar el local l'any 2006 i va fer servir l'empresari com a intermediari. Aquest hivern, un dels companys de sumarí en el frau al Forcem, el primer tinent d'alcalde del municipi Fernández Burgui, va pactar un contracte de lloguer amb opció de compra amb l'empresari i ara que Dorado necessita diners vol fer-lo efectiu sense cap informe econòmic.

, així està el pati

DIEGO IBARRA

EDU BAYER

DIEGO IBARRA

BARCELONA · LA TEIXIDORA I EL CARRER AMOR AMB ORDRES DE DESALLOTJAMENT

L'Ateneu de Vallcarca, desallotjat i enderrocat

Ramon Vila
redaccio@setmanaridirecta.info

El 19 de gener a primera hora del matí els Mossos d'Esquadra van posar fi a dues dècades de vida de l'Ateneu de Vallcarca, un espai cultural per la ciutat de Barcelona i un espai de referència pel món associatiu del barri. L'Ateneu estava ubicat en una zona que es troba pendent d'expropiació per part del consistori barceloní. L'Ajuntament hi vol ubicar una zona verda, dins el pla urbanístic de remodelació de l'avinguda de Vallcarca –més conegut com el Pla dels vials–, rebutjat per una gran part del veïnat i també per l'assemblea de l'Ateneu Popular de Vallcarca. Aquest rebuig públic ha

Coincidint amb la crisi econòmica i les manifestacions a Barcelona, un col·lectiu va okupar un edifici sencer al barri de l'Eixample

estat una de les raons que, segons aquest col·lectiu, ha motivat que la regidoria del Districte de Gràcia pressionés perquè la immobiliària Finques Hosta presentés la demanda que ha provocat el desallotjament. Després de diversos intents –frustrats per recursos judicials d'última hora– de fer efectiu el desallotjament, el matí del dilluns 19 de gener un grup de persones es va concentrar a l'indret mentre un grup d'operaris executava l'enderrocament de l'edifici. Ara fa dotze anys, l'Ateneu Resistència Roja es va rebatejar com a Ateneu Popular de Vallcarca. Des d'aleshores, l'Ateneu ha esdevingut una entitat cultural i associativa que, avui dia, comptava amb més d'un centenar de socis i sòcies.

La Retaguardia i la Ventana Amarilla

Per la seva banda, el Centre Social Okupat La Retaguardia i l'habitatge La Ventana Amarilla, situats al barri de Lesseps (Barcelona), van ser desallotjats el dimecres 14 de gener. A finals d'any, l'assemblea del centre social va rebre la notícia que el jutjat havia ordenat un desallotjament cautelar, una ordre que el col·lectiu va considerar plena d'irregularitats. Entre altres coses, al·leguen que no s'ha fet un judici previ, tot i que hi ha dos processos legals per la mateixa causa –per la via civil i per la penal–, i també que els processos s'han mogut d'un jutjat a un altre i que s'hi han afegit i tret persones. És per això que el col·lectiu

desallotjat afirma que l'ordre judicial no deixava de ser un pretext per amagar les irregularitats jurídiques que han tornat la finca a la immobiliària Ingest Maresme, SL i han tapiat un espai on es duïen a terme tot tipus de xerrades, tallers, cicles de cinema i una tasca de suport a les persones migrades. El dia següent del desallotjament es va fer una concentració de rebuig a la plaça Mañé i Flaquer.

Desallotjaments previstos

Després de tres anys d'okupació al barri de la Clota (Horta-Barcelona), les cases del carrer Amor estan amenaçades de desallotjament. El jutjat va fixar la data del 15 de gener per fer efectiva l'ordre de desallotjament. Aquell dia, una concentració convocada a les vuit del matí va recordar que les cases són propietat de la congregació religiosa Salesians, que també gestiona la Residència Martí-Codolar al mateix barri. Una persona crucificada simbòlicament sobre una gran creu de fusta va ser l'element més espectacular d'una convocatòria que havia anunciat focs artificials. La propietat del centre diu que vol instal·lar tallers just on ara hi ha les cases, però com denuncien els seus okupants, avui dia no existeix cap projecte urbanístic per aquestes finques i només hi ha l'ordre d'enderrocament. El mateix dia previst pel desallotjament, els okupants es van apropar a la seu de la congregació religiosa i hi van deixar nombrosos mobles.

La Teixidora, en situació d'alerta

Així mateix, l'assemblea del Centre Social Okupat i Autogestionat La Teixidora (Poblenou, Barcelona) ha decidit omplir els dies d'activitats per mostrar el rebuig a l'ordre de desallotjament cautelar que ha signat el jutjat d'instrucció número 20 de Barcelona. L'edifici es va okupar la tardor de 2007 després de restar trenta anys buit. Els okupants denuncien que s'han produït irregularitats durant el procés legal, ja que no s'ha deixat que la part acusada en formés part fins al final, quan la decisió ja estava presa. Al·leguen que aquest fet ha creat un estat d'indefensió envers una de les parts i una visió esbiaixada i parcial sobre el litigi. Així doncs, diuen, es vol tirar endavant un desallotjament cautelar per la via penal sense ni tan sols respondre al recurs presentat per part de les persones implicades en aquest projecte. Les okupants afirmen que la urgència que s'escriu per l'aplicació del desallotjament cautelar perd la seva raó de ser en un espai on la propietat no podrà fer obres durant el proper any, ja que hi ha una moratòria de permisos d'obres que afecta el Casc Antic del Poblenou. Aquestes mateixes raons són les que signen més de quaranta entitats, associacions i col·lectius

que recolzen el projecte i afirmen que l'ús de la via penal i d'una mesura cautelar és desproporcionada. L'assemblea que gestiona el centre social no vol que l'espai quedi sense vida abans d'hora i ha organitzat activitats per continuar la feina que s'ha dut a terme durant el darrer any. El dimarts 20 hi va haver una concentració a les portes dels jutjats per fer pressió davant la jutgessa Eva Moltó, que vol desallotjar el centre social sense un judici previ.

Noves okupacions

Coincidint amb l'anomenada crisi econòmica i les manifestacions a Barcelona, un col·lectiu va okupar un edifici sencer al carrer Urgell, al barri de l'Eixample, per habilitar-lo com a habitatge i ubicar-hi un centre social. Al barri de Sant Andreu de Palomar, el Centre Social Okupat La Gordíssima va ser alliberat per un grup de gent del barri el mes de novembre passat. La mateixa finca havia estat okupada tres anys enreter per un grup de dones després d'estar més de deu anys abandonada. El juliol de 2008 va ser desallotjada i tapiada i ara torna a ser un espai obert al poble.

L'Ateneu Popular de Vallcarca s'havia convertit en un espai de referència pel món associatiu del barri

A Cornellà de Llobregat (Baix Llobregat), anticipant-se al possible desallotjament del darrer centre social okupat del poble, La BankaRota, el 20 de desembre es va okupar una antiga fàbrica de pastisseria industrial al barri de l'Almeda. Els okupants es van trobar amb una situació tranquil·la respecte l'assetjament policial, sobretot si es compara amb la darrera okupació que s'havia fet a la vila, que va ser assaltada en diverses ocasions per persones vinculades a la propietat fins que, en una de les temptatives, l'immoble va ser destrossat per dins. El nom de l'espai, Laforsa, té relació amb el conflicte obrer que va sacsejar els polígons industrials de la comarca durant la dècada dels 70. A Molins de Rei (Baix Llobregat), l'any passat l'assemblea del Centre Social Okupat Ka la Banya va decidir dissoldre's i donar per tancat un projecte que portava cinc anys de vida. Segons el col·lectiu, la valoració global és positiva, però el moment actual era d'estancament i, a partir d'ara, la gestió de l'espai de la plaça de la Creu serà a càrrec de l'assemblea local d'Endavant-OSAN.

, així està el pati

SABADELL · ELS TREBALLADORS AMENACEN AMB UNA VAGA INDEFINIDA SI LA GENERALITAT DÓNA EL VISTIPLAU A L'EXPEDIENT

Treball decidirà si accepta l'expedient de regulació temporal d'ESSA PALAU

Eudald Grieria
sabadell@setmanaridirecta.info

El fabricant d'accessoris d'automoció Estampacions Sabadell (ESSA), amb seu a Palau-solità i Plegaments, va presentar un ERO temporal al comitè d'empresa (CCOO, UGT, CGT i FTC) el 23 de desembre. En aquesta ocasió, l'empresa plantejava un expedient temporal de regulació que afectaria 280 treballadors -el 50% de la plantilla- i que tindria una durada de sis mesos. Després de fer sis reunions, l'empresa no ha estat capaç d'acostar posicions i la decisió ha quedat en mans del Departament de Treball.

Després de sis reunions, l'empresa no ha estat capaç d'acostar posicions i la decisió ha quedat en mans del Departament de Treball

El dia abans de les vacances de Nadal, quan encara s'estava aplicant un ERO temporal de 30 dies (entre el desembre i el gener) que afectava 226 treballadors de la factoria, la direcció de l'empresa ESSA PALAU va comunicar als treballadors la voluntat de

Cercavila dels treballadors d'ESSA fins a la seu del Departament de Treball de la Generalitat, el 12 de gener.

presentar un nou Expedient temporal de Regulació d'Ocupació. Aquest cop, però, de febrer a juny (ambdós inclosos) i amb una afectació sobre el 50% de la plantilla. Des de la CGT, han assegurat que "amb aquesta jugada, l'empresa pretén ajuntar l'ERO actual amb un altre de sis mesos i amb les vacances d'estiu", fet que suposaria estar vuit mesos sense feina per molts dels treballadors.

Tot i que la CGT ja va assegurar des d'un primer moment que no signaria aquest nou expedient, al llarg de sis reunions amb la direcció de l'empresa i el mediador de la Conselleria de Treball, des del comitè d'empresa han intentat -sense sort- aconseguir un pla social pels treballadors afectats i també el carnet d'atur amb incentius. Segons els sindicats, en finalitzar el termini de negociació,

el 20 de gener, la manca de voluntat negociadora d'ESSA PALAU i la seva negativa a retirar l'expedient han provocat que la resolució quedi en mans de la Conselleria de Treball, que serà la responsable de dictaminar, d'aquí quinze dies, si s'accepta l'ERO temporal o no.

Durant la darrera assemblea, els treballadors -que han mantingut un nivell fort de mobilització des de l'i-

nici de les negociacions- van decidir que si el dictamen de Treball no els era favorable continuarien les mobilitzacions, "fins al punt de plantejar de manera seriosa la possibilitat d'una vaga indefinida". Segons els afectats, 280 dels 531 treballadors de la factoria de Palau, "després d'un ERO de sis mesos es fa difícil pensar que l'empresa tornarà a acceptar tots els treballadors, una situació d'incertesa que fa augmentar la tensió amb l'empresa i que fa impossible acceptar l'expedient".

Els sindicats que conformen el comitè d'empresa asseguren que "després d'un ERO de sis mesos es fa difícil pensar que l'empresa tornarà a acceptar tots els treballadors"

És important destacar que, en aquesta ocasió, els representants sindicals de Comissions Obreres i de la UGT no han signat l'ERO, una situació força excepcional si tenim en compte que les grans centrals sindicals han signat prop del 90% dels expedients de regulació dels quals han estat part negociadora.

BARCELONA · EN DEFENSA DE L'EXERCICI LLIURE DEL DRET A L'AVORTAMENT

Cassolada de resposta a la concentració ultracatólica davant la clínica avortista

Albert Martínez
redaccio@setmanaridirecta.info

Diversos col·lectius socials s'han organitzat per contramanifestar-se davant les concentracions que fa mesos que organitza un grup d'ultracatólics el dia 25 de cada de mes a les vuit del vespre davant el Centre Mèdic Aragó de la capital catalana. L'objectiu de les concentracions antivortistes és bloquejar els accessos de les persones que hi treballen per denunciar que s'hi practiquen avortaments. La concentració del mes de novembre va derivar en amenaces i coaccions, davant una absoluta passivitat policial.

Durant la contramanifestació, que vol ser una mostra de suport a les treballadores i usuàries, també es defensarà el dret a l'avortament lliure i gratuït i el dret al propi cos.

Diversos col·lectius socials han fet una crida a concentrar-s'hi a les

Grups ultracatólics concentrats a Barcelona el 25 de novembre

vuit del vespre. La cita és al carrer Viladomat 158. Amb la cassola a la mà, pretenen fer el màxim soroll possible per intentar amortir la presència dels ultracatólics. També demanen que

els assistents duguin càmeres i miradors per deixar constància provatòria davant de "possibles agressions d'intolerància integrista, dogmàtica i arbitrària".

ANÒIA · DENUNCIEN FALSEDATS EN EL PROCÉS S'aprova el nou Pla Director de la Conca d'Òdena sense consultar els ecologistes

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

L'any ha començat amb una notícia nefasta pel que fa a la preservació de l'entorn natural: l'aprovació del Pla Director Urbanístic de la Conca d'Òdena, a l'Anoia, segons les entitats ecologistes. Tot i que la Generalitat de Catalunya afirma que "el Pla té en compte les característiques del territori, que creixerà d'una manera ordenada i sostenible", el col·lectiu que abanderava la lluita contra el projecte urbanístic considera que aquest és "absolutament innecessari" pel creixement econòmic de la zona. La plataforma per la retirada del Pla Director acusa al Departament de Política Territorial i Obres Públiques (DPTOP) de falta de transparència i de no escoltar les peticions del veïnat ni la dels propis ajuntaments de les poblacions

afectades. A més, el col·lectiu assegura que el projecte aprovat és il·legal perquè incompleix aspectes rellevants del Pla Territorial de les Comarques Centrals i acusa el Departament de mentider pel fet de declarar que "el Pla ampliarà els espais agrícoles".

Els ecologistes de la zona asseguren que el projecte aprovat és il·legal

Davant el que la Generalitat anomena "ampli consens territorial", la plataforma afirma que "és fals que hi hagi hagut consens, ja que ni la societat civil ni les entitats ecologistes no han estat escoltades".

, reportatge

El Circ Raluy ofereix un espectacle que podríem anomenar Circ de l'Art, basat en la bellesa i la poesia. Amb aquell estil antic, romàntic, emotiu i -si es vol dir així- amb un punt de malenconia.

A l'estil de les antigues *troupes* de circ, el Raluy es mou amb caravanes que, al mateix temps, són l'habitatge dels components de la companyia.

Lluís Raluy pare (1911-1984) practicava a la platja de la Barceloneta. Un dia, el barrista Juanito Siles va passar per allà i Raluy el va introduir en el món del circ.

El 1960, Raluy pare va decidir crear el seu propi circ i va comprar el Circ del Brasil, que es trobava a la ruïna. Lluís Raluy, la seva dona Marina Tomás i els seus

quatre fills van aconseguir fer-lo funcionar i van començar a viatjar pel món.

Durant els seus viatges arreu del planeta, van viure la independència del Congo Belga, van viatjar per l'Àfrica i per l'Orient i, a la Xina, van patir un tifó que va destrossar tota la carpa i el material de què disposaven. Allò va acabar amb el Circ del Brasil.

Es trobaven a Portugal quan va esclatar la Revolució dels Clavells. Van col·laborar amb la revolució i el circ va passar a anomenar-se Circ Moscova. Tot va anar bé fins que va aparèixer Monteiro.

Monteiro volia crear un circ estatal a partir del Moscova, ja que mantenia bones relacions amb el govern revolucionari -que fins i tot li va atorgar un guardó.

Monteiro va proposar a Lluís Raluy pare que es fes càrrec d'aquest projecte. Havia imaginat un circ format per quatre circs, dirigits per cadascun dels fills. Però Lluís Raluy volia continuar funcionant de forma independent i no volia dividir el circ. Va ser llavors quan van decidir abandonar el país.

El 1992 van tornar a l'Estat espanyol convidats a actuar amb motiu dels Jocs Special Olímpics, ja amb el nom definitiu de Circ Raluy.

Llavors van iniciar la tasca de restaurar caravanes de circ antigues -de principis o meitat del segle XX- i es van convertir en el primer Circ Museu del món, amb base a la població tarragonina de l'Aldea.

Circ Ra una vid sota la

FOTOGRAFIA

luy, a carpa

A I TEXT: Eloi de Mateo

, així està el pati

ESTAT ESPANYOL · LA PROMESA DE ZAPATERO, PART D'UN PLA DE REDUCCIONS D'IMPOSTOS, BENEFICIA LES RENDES MÉS ALTES

Catalunya deixa d'ingressar 500 milions per la supressió de l'impost de patrimoni

Sergi Picazo
redaccio@setmanaridirecta.info

L'anomenat *Pla E* del govern de José Luís Rodríguez Zapatero, aprovat just 48 hores abans del dia de Nadal, va donar llum verda a un paquet extraordinari de reduccions d'impostos i facilitats fiscals. Una d'elles era una antiga promesa electoral del PSOE: l'eliminació de l'impost de patrimoni, una taxa amb fins redistributius que gravava els propietaris més adinerats de l'Estat. A partir de l'1 de gener, doncs, les fortunes afectades deixaran de pagar a Hisenda, segons les últimes dades de l'Agència Tributària, una mica menys de 1.800 milions d'euros. D'aquests, uns 536 milions a Catalunya. La xifra, per exemple, és similar a la inversió prevista en educació de 0 a 3 anys a tot l'Estat, segons la memòria econòmica de la llei d'educació (LOE). El govern de Zapatero i Solbes feien, així, un bon regal de Nadal al prop d'un milió de contribuents que van pagar l'impost el 2006.

Els fets: una promesa electoral de ZP
L'inici de la història del final de l'impost de patrimoni té lloc en plena campanya de les eleccions espanyoles del 9 de març. El PSOE i el PP, segons

Solbes mostra un document a Zapatero al darrer debat parlamentari de pressupostos el 17 de març de 2008

En el conjunt de l'Estat es deixaran de recaptar uns 1.800 milions d'euros, xifra similar a la inversió prevista en educació de 0 a 3 anys

la majoria d'enquestes, estaven separats per pocs punts. El nerviosisme arribava fins al nucli dur de campanya de Zapatero. Aleshores, en un gest que va agafar per sorpresa els redactors del programa electoral del PSOE i el vicepresident econòmic Solbes, Zapatero va decidir fer l'anunci per contrarestar les mateixes promeses de

rebaixes fiscals que estava fent el líder del PP Mariano Rajoy. En una xerrada organitzada per la revista *The Economist* i patrocinada per l'empresa Abertis, el 5 de desembre de 2007, Zapatero va prometre que, si guanyava les eleccions, suprimiria l'impost sobre el patrimoni. I, com és sabut, les va guanyar. El líder del PSOE va defensar l'eliminació del tribut com un "estímul perquè no es penalitzi l'estalvi".

Exactament 985.677 ciutadans de l'Estat -d'ells 257.803 catalans- van pagar l'any 2006 i, per tant, ara podran beneficiar-se de la seva desaparició. Són tots els que van declarar un patrimoni superior -en base imposable- als 108.000 euros o que tenen béns per un valor superior als 601.000 euros. S'ha de tenir en compte que l'habitatge habitual -fins a

150.253 euros- ja estava exempt de l'impost. Un 70% d'aquesta riquesa correspon a capital mobiliari (bàsicament a dipòsits bancaris i accions) i un 20% a immobles. La resta inclou tant joies com obres d'art o assegurances. L'impost va ser creat el 1977 per censar els rics, fer un ús més eficaç dels patrimonis i obtenir més justícia redistributiva. Actualment, la majoria de països europeus l'han eliminat i només França i Suècia el mantenen.

Tot i haver-ho anunciat a bombo i plateret, el context de crisi econòmica i l'anunciat déficit del 6% d'enguany van endarrerir la conversió del desig de Zapatero en llei. Tanmateix, per posar pressió, el mes d'abril passat, el portaveu de CiU al Congrés, Josep Antoni Duran i Lleida, va exigir la supressió immediata de l'impost per-

què, segons ell, tenia un mer "caràcter confiscador" sobre l'estalvi de les persones i provocava "deslocalitzacions de patrimoni". Això sí, el dirigent d'Unió demanava que, un cop es procedís a la supressió de l'impost, l'Estat hauria de pagar a la Generalitat els mateixos diners "que es deixaran de percebre", ja que aquest impost el cobraven les comunitats autònomes. La fórmula final es concretarà en el nou model de finançament.

Finalment, la promesa es va sumar al Congrés a finals de desembre amb els vots de PSOE, PP i CiU. El Butlletí Oficial de l'Estat va publicar la notícia, precisament, el dia de Nadal.

La valoració: classe mitjana o alta?

L'impost del patrimoni només afectava un 2% de la població de l'Estat. Evidentment, és una minoria adinerada. Però PSOE i PP defensen que l'impost afectava sobretot les classes mitjanes o mitjanes-altes. Tanmateix, si això fos així, és perquè les grans fortunes han trobat mecanismes per no declarar -paradisos fiscals, inversions, economia submergida- o per declarar per altres vies. Una d'elles -gràcies a les successives legislacions a la baixa de socialistes i populars- consisteix a crear societats per gestionar la seva fortuna o els béns immobles, ja que l'impost de societats té condicions més beneficioses que el de patrimoni.

Vicenç Navarro, catedràtic de Ciència Política i expert en estat del benestar, opina que l'impost de patrimoni era altament progressiu en lloc de *confiscador*, en contra de la justificació donada pel govern del PSOE. Mentre la majoria de declarants pagaven 178 euros o menys, en un article a *El Periódico*, Navarro explica que aquest impost gravava "primordialment" les grans propietats amb valors molt superiors a la mitjana declarada. "I això malgrat el gran frau que hi ha en aquesta declaració: només 727 declarants van indicar tenir un patrimoni de més de deu milions d'euros, tot i que, despesa pública per finançar el ministeri, hi ha 3.299 persones que tenen aquest patrimoni", indica.

Segons el catedràtic de la Universitat Pompeu Fabra, l'eliminació de l'impost tindrà dues conseqüències. Una és la reducció dels fons de l'Estat: si no s'eliminés, aquests 1.800 milions podrien anar a cobrir el déficit de despesa pública per finançar els serveis de dependència de les comunitats autònomes, que és de 1.200 milions. L'altra, continua Navarro, serà "l'increment de la regressivitat" del sistema fiscal, que farà "augmentar les desigualtats socials". Tal com denunciava l'economista Arcadi Olivera en una entrevista recent a la *DIRECTA*, "és escandalós que el govern socialista elimini l'impost sobre el patrimoni que han de pagar els rics. Sense prou ajudes socials, creem pobres".

És veritat, els que són molt rics no paguen

El col·lectiu de Tècnics del Ministeri d'Hisenda (Gestha) denuncia que el 86% de les fortunes amb un patrimoni superior als deu milions d'euros "eludeix les seves obligacions fiscals", ja que no declara l'impost de patrimoni. Segons els seus càlculs, creuant les dades dels trams de la base imposable a l'impost amb les dades de la banca privada, el 18% de les persones amb béns valorats entre mig

milió i un milió d'euros defrauda va Hisenda, mentre que l'evasió pujava al 45% en patrimonis d'entre un i deu milions d'euros. Quant més ric, més frau. En l'actualitat, tan sols 132 contribuents declaren un patrimoni superior als 30 milions d'euros, cosa que suposa uns ingressos de 42 milions per les arques públiques, és a dir, una mitjana de 322.000 euros per declarant. L'informe presentat a la Universitat

Internacional Menéndez y Pelayo documenta que el frau fiscal de 2005 a Espanya -en percentatge, el més alt de la UE-15- va suposar 88.617 milions d'euros a l'Agència Tributària (58.676 milions) i a la Seguretat Social (29.941 milions). L'estudi mostra que l'Estat espanyol és el que gasta menys (0,06% del PIB) a l'hora de recollir els impostos, trenta vegades menys que Suècia (0,32%), per exemple.

CRISI ECONÒMICA... l'entendem?

>>> La DIRECTA us ofereix una sèrie d'entrevistes per entendre les causes i les conseqüències de la crisi a través de la interpretació que en fan economistes, sindicalistes, cooperativistes i treballadors. A més, volem oferir un espai de reflexió a l'esquerra alternativa per expressar propostes per fer front a la crisi i enfortir la resposta dels moviments socials als Països Catalans i arreu del món.

, així està el pati

JORDI GARCIA, MEMBRE DE LA XARXA D'ECONOMIA SOLIDÀRIA

“Hem d'aprofitar la situació de perill de la crisi per convertir-la en oportunitat”

El mes d'octubre de l'any passat i davant la situació econòmica que fa mesos que s'arrossega, la Xarxa d'Economia Solidària va crear la Comissió d'Alternatives a la Crisi, un grup de treball que persegueix difondre que la crisi actual és una demostració més que cal superar el capitalisme i que l'anomenada economia solidària pot ser l'embrió d'un canvi cap a un nou sistema. Saben que no és fàcil, però creuen que ara hi ha una oportunitat que no podem deixar escapar.

Laia Alsina Garrido
redaccio@setmanaridirecta.info

Deu consells per lluitar contra la crisi...

Sí, hem fet un decàleg de carrer en aquest sentit. És força provocador perquè no solament hem de reivindicar que la crisi la paguin els rics -cosa que em sembla evident-, sinó que també hem de ser proactius i aprofitar aquesta situació de perill per convertir-la en oportunitat. I oportunitat vol dir que, en aquests moments i des de fa anys, hi ha maneres diferents de treballar, d'estalviar, de consumir...

En el vostre cas, parlem des de l'experiència.

La Xarxa d'Economia Solidària (XES) agrupa una cinquantena d'associacions i empreses dedicades als temes del treball, el consum i el crèdit d'una manera democràtica, igualitària i sostenible. Vam pensar que era molt important donar una resposta al tema de la crisi perquè pensem que no hi ha solució autèntica dins d'aquesta economia i que les microrealitats que nosaltres representem poden ser l'embrió d'alternatives en positiu. Però, evidentment, tot passa per un altre sistema econòmic. L'objectiu de la Comissió és difondre al màxim les alternatives que no siguin capitalistes.

“Hi ha una oportunitat per dir: veieu que l'economia no és eficient? Això ens obre una finestra”

Així doncs, proposeu alternatives pràctiques que estiguin a l'abast de tota la societat. Explica'ns-en algunes.

Doncs, per exemple, tothom té uns estalvis o uns diners. Per què has de tenir-los a La Caixa? Per què no els tens en una entitat solidària, una banca ètica com Coop57 o FIARE? És una economia més sòlida i les finances solidàries no estan en crisi. Val

la pena posar els diners en aquestes entitats perquè no estaràs afavorint els interessos dels rics, l'especulació, la venda d'armes i la construcció immobiliària.

El tema del consum, per exemple. On compres la fruita i la verdura? En una gran superfície? No ho facis, segurament al teu barri ja hi ha una cooperativa de consum ecològic o et pots animar a crear-la. No penses que et farà gastar més diners. Tot i que, en un primer moment, el menjar ecològic és més car, no hi ha intermediaris i això ho compensa.

Tens problemes a la feina? Preveus que tancaran l'empresa? Parla-ho amb els companys i companyes. Penseu en la possibilitat de no deixar que la tanquin i en la idea de forçar que l'empresari -si se'n va- us la deixi quedar per formar una cooperativa. Actualment, n'hi ha moltes que van començar als anys 80 i ara són empreses que funcionen perfectament.

I una darrera proposta. Si etàs implicada en algun ateneu, centre social o cooperativa pots fer alguna mena de xarxa d'intercanvi de co-neixements, serveis i productes que no passin pels diners. Perquè hi ha coses que pots obtenir i donar sense tenir diners i, en un moment en què n'hi ha pocs, pot ser útil.

Són consells limitats, evidentment, però accessibles a molta gent. **Feu unes propostes perquè arribin arreu però, no hi ha el perill que no més arribin als moviments socials?**

La XES és una entitat petita i no pretén ser el centre ni l'eix de res. Sabem que per arribar a la gent del carrer hem de treballar amb altres entitats, amb altres coordinadores. Hem de treballar plegades per arribar a un llenguatge el màxim d'entenedor possible per la gent normal i corrent. Hi ha una petita oportunitat per dir: veieu que l'economia capitalista, a més de ser injusta, antidemocràtica i insostenible, no és eficient? Això obre una finestra per tots els qui treballen per un altre sistema de treball, de consum, financer... Ara bé, calen peces que encara no tenim.

Vivint en aquesta economia solidària, ens podem aïllar de la crisi?

Per desgràcia, les cooperatives encara són massa petites com a movi-

ment per no patir les conseqüències de la crisi. Quan hi ha un sol mercat -el capitalista- i aquest es contrau, hi ha menys feina i, per tant, les cooperatives ho pateixen perquè també hi operen d'una manera o altra. Però és cert que tenim mecanismes de solidaritat per fer que aquesta crisi quedi més esmorteïda. És a dir, abans d'acomiar algú, hi haurà alternatives, s'intentarà reduir el sou entre tots plegats o treballar més hores, el que sigui.

“Per què no tens els estalvis en una entitat solidària, una banca ètica com Coop57 o FIARE?”

Això et permet viure sense diners? Per desgràcia no, però et fa més portable la situació i -sobretot- la socialitza. No és un problema teu personal, sinó que comparteixes el teu problema. I això, psicològicament, és important per les persones i suposa un pas per respondre col·lectivament. Les cooperatives de consum o de treball i les entitats de finances ètiques són bases d'asso-

ciació a partir de les quals també poden sorgir mobilitzacions. I és important que sorgeixin.

Tots aquests esforços per evidenciar les mancances del capitalisme serviran de res o la societat, en general, tindrà mala memòria? El sistema sobreviurà com va fer el 1929 o el 1973?

Fa de mal dir. És la meua opinió personal i no pas col·lectiva, però crec que entrarem en un període en què anirem encavalcant diferents crisis. Encara que sortim de l'actual -posem... el 2011-, tenim una crisi del petroli a punt d'arribar, una per l'escalfament, etc... Davant d'aquesta situació, la variable important és la resposta de la gent i, si aquesta no existeix, el capitalisme farà el que ha fet sempre. Després de la crisi de 1929 va venir la Segona Guerra Mundial... La resposta del capitalisme és la guerra, la destrucció de persones i materials, per després, haver de reconstruir i per eliminar competidors. Això em fa pensar que entrarem en una món de lluita no només pel petroli, sinó també per l'aigua, pels aliments, etc. I davant d'un panorama tan negre, la variable positiva és l'organització de la gent. Si som capaces d'organitzar-nos, de sortir al carrer, de lluitar i de crear alternatives, encara que siguin petites, la crisi la podem reorientar cap a una certa transició a un altre sistema social més just, lliure i sostenible.

No és fàcil...

En absolut. Partim d'un nivell de derrota de les classes populars molt gran i amb una capacitat d'organització molt petita, amb molta fragmentació. Ara per ara, és més fàcil atribuir la crisi a la persona immigrant que al banquer, a l'empresari o al polític. Per tant, el punt de partida no és bo. Però serà una crisi prolongada i això ens

“La resposta del capitalisme és la guerra, la destrucció de persones i materials, per després, haver de reconstruir i eliminar competidors”

pot donar -a la gent més activa i els moviments socials- l'oportunitat de dir: tenim temps per reorganitzar-ho. **Hem de saber-ho aprofitar, en tot cas...**

Sí, perquè la situació no tornarà a ser mai com ara. Hi ha possibilitats de canvi, no probabilitats. Però cal aprofitar aquesta petita finestra d'oportunitat.

ANUAR

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

SAN SALVADOR · LA VICTÒRIA DE L'ESQUERRA A LES ELECCIONS MUNICIPALS REFORÇA LA SEVA CANDIDATURA A LES PRESIDENCIALS

El Salvador: guanya l'esperança

El Salvador viu les eleccions municipals i de diputats amb la dosi de violència i campanya bruta habitual, però amb una diferència històrica: el triomf de l'esquerra sembla clar i el canvi reforçaria l'aliança de governs d'esquerres a l'Amèrica Llatina. Els resultats del diumenge 18 de gener consoliden l'FMLN com la principal força política del país i reforcen el partit de cara a les presidencials del mes de març.

Mariona Ortiz
San Salvador

El Frente Farabundo Martí para la Liberación Nacional (FMLN) es va imposar en les eleccions municipals i de diputats del diumenge 18 de gener, amb un percentatge del 42% de vots per l'assemblea legislativa, davant el seu principal rival i partit al govern, l'Alianza Republicana Nacionalista (ARENA), que va obtenir un 38% dels vots (segons els resultats oficials preliminars del Tribunal Suprem Electoral de dilluns 19 a la tarda, amb un 55% dels vots escrits). El partit d'esquerres també hauria guanyat algunes de les alcaldies més importants del país, com Santa Ana, Usulután, Zacatecoluca i La Unión. No obstant això, el sentiment de decepció que viuen els efemelenistes ve de la pèrdua de la capital, San Salvador, que governava des de 1997. La candidata a la reelecció, Violeta Menjívar, duia un avantatge manifest en les darreres enquestes d'opinió i per això el triomf del candidat d'ARENA, Norman Quijano, suposa un revés moral important per als militants d'esquerres de l'Estat americà.

La victòria de la dreta a la capital no està exempta de polèmica. Les irregularitats durant la jornada electoral han estat nombroses: nicaragüencs que han anat a votar amb document

La victòria de la dreta a la capital no està exempta de polèmica a causa de les irregularitats detectades

nacional salvadorenc, obertura dels centres de votació amb més d'una hora de retard, migració de votants des d'altres municipis, persones inscrites al registre electoral que fa dos anys que han mort, actuacions intimidatòries de la policia en alguns centres, etc. Tot i això, el més alarmant són les irregularitats prèvies a la jornada electoral. Alguns organismes de juristes han denunciat una diferència de 666.865 ciutadans entre el cens elec-

Mare i filla es dirigeixen a votar a San Salvador en autobús

toral i l'últim cens de població que es va fer el 2007. Per la seva banda, el Frente ha denunciat que se li va negar l'accés al cens electoral abans de les eleccions.

D'altra banda, els resultats definitius encara poden trigar uns dies a fer-se públics i han de ser acceptats pels dos partits principals, però tot apunta que el Frente podria tenir majoria de diputats a l'Assemblea per aprovar reformes serioses només amb el suport d'algun dels partits més petits.

Una campanya electoral renyida

Viene el cambio, nace la esperanza és l'eslògan que, de diverses maneres, ha anat transmetent el Frente Farabundo Martí para la Liberación Nacional (FMLN) durant la campanya per les eleccions municipals del 18 de gener i les presidencials del 15 de març. L'eslògan sembla que ha calat ja que la resta de partits no han tingut més remei que basar la seva propaganda en prometre un canvi. I és que la població salvadorenc necessita canvis per poder comprar la *tortilla* de cada dia, en un país on durant l'últim any el cost de la cistella bàsica ha pujat un 25%, mentre els salaris estan pràcticament congelats i no són suficients per pagar les despeses bàsiques d'una família.

Així mateix, la campanya política ha estat llarga i absolutament desigual. Mentre el partit al govern, ARENA, domina els principals mitjans de comu-

nicació i disposa de recursos econòmics sobrats per fer propaganda, la campanya del Frente s'ha fonamentat en el suport de la militància i les simpatitzants. D'altra banda, la violència i les agressions durant la campanya han estat contínues -sobretot a les àrees rurals- i el 9 d'octubre passat dos militants de l'FMLN van ser assassinats a Morazán.

De fet, la violència mediàtica ha superat amb escreix la de les armes. El

Durant l'últim any el cost de la cistella bàsica ha pujat un 25% mentre els salaris estan congelats

surrealisme dels rumors que han arribat a publicar els principals diaris del país (*La Prensa Gráfica* i *El Diario de Hoy*) farien riure, si no fos perquè juguen a brandir el fantasma de la guerra sobre una població que encara té les cicatrius de la guerra a flor de pell. Alguns exemples són la notícia que existeixen grups armats, suposadament vinculats a l'FMLN, i que "alguna gent" ha vist en diferents parts del país; o les acusacions al Frente de voler

vendre el país a Hugo Chávez.

El *pitufu centroamericano* -que és com es coneix popularment a El Salvador- té uns sis milions d'habitants censats, dels quals una tercera part són als EUA i un 50% són joves. Més de la meitat de la població viu de l'economia submergida i més d'un milió de persones viuen en la pobresa total, segons l'últim informe regional de l'Institut Interamericà de Drets Humans. Es calcula que cada dia almenys 100 joves emigren cap als Estats Units per la falta de serveis socials del país i la manca total d'expectatives de futur. Malgrat tot, el govern d'ARENA no ha pres cap mesura per reactivar l'agricultura ni per controlar els preus dels productes de primera necessitat perquè, segons el president del país, Antonio Saca, "aquest és un país lliure i el mercat és suficient per regular o fixar preus".

Tot això explica el cansament de la població davant un govern que, per la majoria, ja no resulta creïble -per més propaganda, promeses o campanya bruta que faci- i la seva possible aposta pel canvi. A més, el candidat a la presidència per l'FMLN, Mauricio Funes, per primera vegada no és cap excomandant guerriller i ha sabut aglutinar els sectors d'esquerres i els sectors més moderats o descontents. Funes és conegut per la seva trajectòria periodística i també representa una cara nova de l'FMLN deslliçada de la guerra. Per contra, Rodrigo

Ávila, el candidat del partit al govern (ARENA) està totalment mancat de carisma i, fins ara, no ha aconseguit donar cap imatge de novetat.

El programa electoral de Mauricio Funes no és radical ni revolucionari, però té els elements per operar el canvi necessari i la confiança suficient per aconseguir-lo. Caldrà veure què podrà arribar a fer amb tots els problemes que es trobarà si guanya el març: els tractats de lliure comerç

El programa de Mauricio Funes no és radical ni revolucionari però té els elements per operar el canvi

que estan empobrint el país, la baixa recaptació d'impostos, la corrupció generalitzada, la falta de credibilitat de les institucions públiques, la delinqüència organitzada, la dreta per primera vegada a l'oposició i les qüestions fonamentals com l'educació, la salut i l'habitatge. En qualsevol cas, tot fa pensar que el gruix de la població no té massa cosa a perdre, no s'empassa més disbarats i vol apostar per l'esperança.

ARNAU PIJUAN

PALESTINA · ELS ASSASSINATS DE L'EXÈRCIT ISRAELIÀ AUGMENTEN A CISJORDÀNIA

Israelians que s'oposen al seu govern

Roser Zaurin i Ariadna Jove Martí
Cisjordània

Hi ha ciutadans israelians que també surten al carrer per protestar contra els atacs a Gaza. De fet, Israel viu manifestacions de protesta massives en les quals la policia es veu forçada a protegir els defensors de la pau contra una dreta que celebra la invasió a Gaza, recolzada per una majoria que no s'atreveix ni a sortir al carrer. Una dreta que considera com a traïdors els seus compatriotes que es manifesten a Tel Aviv per exigir que s'aturi la massacre. Israel està dividit, però continua essent, per molts, un estat repressiu contra les crítiques internes, un estat racista, imperialista i amb una democràcia falsa.

La policia arresta massivament els manifestants israelians amb el pretext que participen en reunions il·legals

Des que va arrencar el pla per destruir Gaza i els seus habitants, aquests principis de repressió sobre els seus propis ciutadans s'han intensificat. La policia arresta massivament les

ACTIVESTILLS - KEREN MANOR

Intervenció policial a una acció dels Israelians Activestills

persones que es manifesten en marxes pacífiques amb el pretext que participen a reunions il·legals o acusant-les de provocar desordres públics mentre discrimina de forma clara la població segons el seu origen. Fins ara més de 200 àrabs amb ciutadania israeliana -tots ells palestins que no van fugir durant la guerra de 1948- han estat detinguts per participar en mobilitzacions. D'altra banda, alguns grups d'israelians -com Anarquistes

Contra el Mur i d'altres activistes- pateixen persecució policial i arrestos de fins a tres dies per organitzar assembles pacífiques. Els col·lectius han denunciat que s'agilitzen els processos judicials -que normalment duren anys- per condemnar-los i es duen a terme registres domiciliaris sense garanties, entre altres mesures. D'altra banda, la política aplicada als activistes internacionals arrestats durant aquestes protestes és molt més dura

que abans de l'inici de la invasió. Ara, una persona internacional arrestada té més possibilitats que abans de ser deportada i de rebre una sanció de deu anys sense poder tornar al país. Les mesures de control a l'aeroport de Ben Gurion (Tel Aviv) són d'allò més estrictes, fins al punt que, durant els últims deu dies, s'han tramitat tres deportacions a internacionals sota l'acusació falsa d'anar a treballar per organitzacions en defensa dels drets humans.

A l'ombra de Gaza, Cisjordània pateix l'ocupació més que mai

Mentre el món mira amb horror com Gaza és arrasada pel millor dels exèrcits, a l'ocupada Cisjordània, membres d'aquest mateix exèrcit es prenen la llicència d'augmentar el grau d'agressivitat existent, sabent que -sota l'ombra del que estan fent a Gaza- aquests assassinats no tindran ressò internacional.

La població de Cisjordània ha reaccionat als atacs sobre Gaza amb la convocatòria de manifestacions diàries -primer espontànies, després ben organitzades- a tots els pobles i ciutats per mostrar la solidaritat amb els seus germans. La repressió amb què han estat dissoltes aquestes manifestacions ha estat i és brutal. Fins ara, el balanç és de set persones mortes, una cinquantena de ferides -tres d'elles en estat molt crític- i centenars d'arrestades. Israel també ha aprofitat l'ocasió per utilitzar noves armes o armes que estaven en desús des de la segona Intifada, més perilloses i mortíferes.

Tot plegat és un clar argument per les associacions en defensa de Palestina per seguir denunciant que l'Estat d'Israel es fonamenta en la por, la manipulació de l'educació, l'engany, el control dels mitjans de comunicació i la vulneració dels drets humans universals. És així com ha pogut mantenir durant tant de temps l'ocupació de Cisjordània. Les polítiques racistes contra la població àrab -dins i fora d'Israel-, els dos anys de bloqueig a Gaza i, en general, fer callar la gent que s'oposa a aquesta política, també des del mateix Israel.

PAÍS BASC · EL LÍDER DE L'ESQUERRA INDEPENDENTISTA RESPON LES PREGUNTES D'UN AUDITORI DE 650 PERSONES

“Hi va haver una proposta internacional que l'Estat espanyol va rebutjar”

Gari Mujika
Sant Sebastià

A viat el diari *Gara* farà deu anys i, per celebrar-ho, va organitzar un acte inèdit que va ser tot un èxit. El rotatiu basc va cedir el protagonisme al líder de l'esquerra independentista basca Arnaldo Otegi. Durant dues hores, al Kursaal donostierra i davant un auditori de més de 650 persones, va ser entrevistat per Carmen Lira -directora general de *La Jornada*-, Giuliana Sgrena -periodista italiana d'*Il Manifesto* que va ser segrestada a l'Iraq- i Iñaki Iriando -corresponsal polític de *Gara*.

Durant dues hores, el polític *abertzale* -principal interlocutor de l'esquerra independentista basca durant l'últim procés negociador- va respondre preguntes incisives, sense embuts, amb les quals va donar la seva

visió sobre l'estat de la qüestió al País Basc, però també sobre el present i el futur de l'esquerra *abertzale*.

“Hi ha una altra part que produeix el bloqueig: les accions d'ETA. La bomba de l'aeroport va acabar amb l'últim procés de negociació, segons diu el govern espanyol. És un bon pretext per ell. A aquestes alçades del partit, continua tenint vigència la lluita armada?”. Aquesta va ser una de les qüestions, directa i incisiva, que li va plantejar la periodista mexicana. El polític d'Elgoibar va respirar i -amb l'humor que el caracteritza- va trencar el gel fent riure el públic quan va dir: “Intentaré respondre, crec que la meua advocada és aquí”. Carmen Lira, d'entrada, ja va plantejar la desinformació que caracteritza tot allò que fa referència al conflicte basc i Otegi va fer un repàs concís del desenvolupament de l'últim tram del procés fallit. Primer va segellar: “Sóc molt

conscient que les accions d'ETA s'utilitzen a l'escenari internacional per evitar parlar del conflicte en termes polítics”. Dit això, el polític d'Elgoibar va recordar que l'organització armada basca sempre ha buscat acords

“ETA va posar sobre la taula una oferta de desmantellament de les estructures militars”

i va exposar que, durant l'últim intent, ETA va posar sobre la taula una oferta de desmantellament de les estructures militars. No obstant això, Otegi va plantejar de nou el missatge que llença des de fa temps: “Els ins-

truments s'han d'adequar a les necessitats” -en els processos d'alliberament- en base a “l'eficàcia”.

I és que, segons Arnaldo Otegi, s'ha de “confrontar amb l'Estat en el seu punt feble, el terreny polític”. I aquesta afirmació es basa, entre d'altres aspectes, en l'experiència de l'últim procés negociador, sobre el qual va oferir noves informacions, també d'envergadura. Amb la vista posada al futur -que per Otegi passa inexorablement per un altre procés de diàleg i de negociació-, va recordar el paper que van jugar els mediadors i observadors internacionals “de països europeus importants”, els quals -va dir- continuen amb la mirada posada al País Basc.

“Hi va haver una proposta d'acord elaborada per un dels representants internacionals. L'esquerra *abertzale* la va acceptar i l'Estat espanyol no ho va fer. Avui dia, defensem aquesta proposta dels observadors interna-

cionals”. Otegi va revelar aquesta informació, i en va augmentar la importància quan va afegir que, prèviament, tant l'esquerra independentista basca com la delegació espanyola van acceptar aquesta fórmula per desbloquejar la crítica situació que van viure a Suïssa.

Respecte la contesa electoral de l'1 de març, Otegi no va dubtar a afirmar que el missatge de l'esquerra *abertzale* serà a les urnes, malgrat tota l'estratègia d'il·legalització que -va recordar- continua essent estèril i en va. Tot i això, va fer especial èmfasi en el fet que el que pretenen partits com el PSOE i el PNB és “desactivar tot el que hem construït des de Lizarrà fins aquí”. És a dir, desactivar el camí del sobiranisme, tornar a l'era dels pactes d'Ajuria Enea i repetir un recorregut que s'ha vist que és ineficàç i contradictori per la resolució del conflicte.

, espai directa

Presentacions i parades

➤ (Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a directa@setmanaridirecta.info)

CONCERT DE CONXITA I SAFANÒRIA DINS DEL CICLE DE MÚSIQUES CRÍTQUES
 Divendres 23 de gener a les 22h.
 Centre Cultural La Farinera del Clot, Gran Via de les Corts Catalanes 837, Barcelona.
 Més informació: www.myspace.com/expressiodirecta

COMMEMORACIÓ DEL 70^É ANIVERSARI DE L'ENTRADA DELS FEIXISTES A BARCELONA
 Dissabte 24 de gener a partir de les 16h.
 Passeig del Born, Barcelona.
 Més informació: www.300anys.cat

PUNTS DE VENDA: BARCELONA: LES CORTS Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB | GRÀCIA Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infospai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distrivinyes · De l'or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | EIXAMPLE Quiosc Manu · Nàpols-Roselló | POBLENOU Taverna Itaca · Pallars, 230 | Cus-Cus · Rambla Poblenou, 77 | CLOT La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Regent, 82 | SANT ANDREU Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Bar La Lluna · Ramon Batlle, 17 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trevol · Portugal 22 | NOU BARRIS Ateneu Popular 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de Roquetes-Vidal i Guasch 16 | Casal de Joves de Prosperitat · Joaquim Valls 82 | Casal de Joves Guineueta · Pl. ca n'Ensenya 4 | CIUTAT VELLA Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquin Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles | Llibreria Medios · Vallonzella 7 | SANTS Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | BELLATERRA Quiosc de Ciències de la Comunicació | BERGA Llibreria Mafalda · Plaça Viladomat 21 | CORBERA DE LLOBREGAT Llibreria Corbera · Psgg. dels Arbres, 4 | Le Centro · Andreu Cerdà, 12 | CORNELLÀ DE LLOBREGAT CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103 | ESPARREQUERA Taverna Catalana L'Esparracat · Feliu Munné, 18 | ESPLUGUES DE LLOBREGAT Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22 | GIRONA Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15 | GRAMENET DEL BESÒS La Krida · Sicília, 97 | Bar Línea 1 · Sant Josep, 48 | GRANOLLERS Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85 | L'HOSPITALET DE LLOBREGAT Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalia de Castro, 92 | LLEIDA Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Perenyà, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall 26 | La Vella Escola · Clot de les Monges, 1 | MATARÓ Llibreria Robafaves · Nou, 9 | MARESA Moes · Joc de la pilota, 9 | MOLINS DE REI Llibreria Barba · Rafael Casanoves, 45 | La Bodega · Pintor Fortuny, 45 | OLOT Llibreria Dòria · Sant Tomàs, 6 | REUS Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29 | RIBES DEL GARRAF Llibreria Galdà · Plaça de la Font, 2 | RIPOLL Bar l'Obrador · Estació, 3 | SANT BOI DE LLOBREGAT Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2 | SANT FELIU DE LLOBREGAT Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23 | SANT JOAN DESPÍ | Llibreria Recort · Major, 60 | SOLSONA Llibreria Cal Dach · Sant Miquel 5 | TARRAGONA CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis | TERRASSA L'Estapera · de Baix, 14 | VALLS La Maria de Valls · Forn nou 26 | VIC Llibreria La Tralla · Riera, 5 | VILAFRANCA DEL PENEDÈS La Fornal · Sant Julià, 20

PROMOCIÓ! Cent sense tu són massa

PODRÀS TRIAR UN D'AQUESTS REGALS! PER CADA SUBSCRIPCIÓ QUE APORTIS...

Cossetània
EDICIONS

Cossetània Edicions, editorial amb seu a Valls, creada el 1996 i amb un catàleg de més de 550 títols. Catàleg complet a www.cossetania.com

kasba
EDICIONS

Kasba Music, segell independent barceloní amb grups com Nour, Ràbia Positiva, Fufü-Ai o Xazzar. www.kasbamusic.com

La Ciutat Invisible, cooperativa autogestionària que té com a objectiu la creació i la difusió relacionades amb el pensament crític. www.laciutatinvisible.org

Propaganda pel Fet, discogràfica que treballa en el marc dels Països Catalans des de fa més de dotze anys. Diferents grups a www.propaganda-pel-fet.com

Virus Editorial, projecte autogestionat iniciat l'any 1991 amb la voluntat de crear una estructura d'edició i de distribució al servei dels moviments socials. Catàleg de llibres a www.viruseditorial.net

Em subscric! i vull rebre el cd "La Directa a 100"
 al setmanari dels moviments socials Directa per un any i 40 números.

Nom i cognoms _____
 Adreça _____ CP _____ Municipi _____
 Telèfon _____ Correu electrònic _____

Quota: ordinària | 70 euros Solidària | 140 euros Altres quantitats | _____ euros

Forma de pagament: Domiciliació bancària Ingrés Altres

Vull rebre el cd "La Directa en 100"

De conformitat amb la Llei de Protecció de Dades, tinc dret a accedir al fitxer, rectificar o cancel·lar les dades personals. La Directa es compromet a no fer-ne servir amb cap finalitat comercial.

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ

Josep Maria Carbonell deixa la presidència del Consell de l'Audiovisual

Ho fa poc després de la polèmica per la concessió de les freqüències locals d'FM

Joan G. Vallvé

Josep Maria Carbonell, que fins ara presidia el Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC), ha anunciat que renunciava al càrrec per anar a l'empresa privada. Segons fonts del CAC, Carbonell ja volia fer aquest pas el mes de febrer de l'any passat i així ho havia comunicat al president de la Generalitat, José Montilla, però van decidir esperar l'adjudicació de les freqüències per a les emissores de ràdio FM locals, que el CAC concedia per primera vegada.

Carbonell nega que la dimissió tingui cap relació amb la polèmica de fa pocs mesos per la concessió de llicències i s'escuda en el fet que la decisió de deixar el càrrec era anterior tot i que el CAC va rebre moltes crítiques arran d'aquelles concessions. Cal recordar que, mentre el Grup Godó en va sortir clarament beneficiat, amb disset concessions de les vuitanta-tres en joc, el Grup Zeta (*El Periódico*), la COPE, NIA (Mediapro) i Unidad Editorial (*El Mundo*) es van quedar sense cap freqüència. De fet, partidaris de la COPE i del grup editorial d'*El Mundo*

es van manifestar en contra del CAC i fins i tot alguns grups de desconeguts van arribar a atacar la seu del Consell. Aquesta polèmica, doncs, ha marcat profundament el final d'etapa de Carbonell al capdavant de la institució encarregada de regular les ràdios i les televisions públiques.

Carbonell és substituït en funcions al capdavant del CAC pel vicepresident de l'entitat, Domènec Sasmito. En principi, el mandat de Carbonell, que havia estat nomenat el setembre de 2005 en substitució de Francesc Codina, no acabava fins

el setembre de 2011. Abans, el juny de 2004, Carbonell havia estat elegit conseller del CAC, càrrec al qual va renunciar quan el van nomenar president. El seu nom fins i tot havia estat entre els que s'havien arribat a estudiar per assumir la regidoria de Cultura del tripartit.

Ara Carbonell que, és professor de ciència política a la Facultat de Ciències de la Comunicació Blanquerna de la Universitat Ramon Llull, s'incorporarà a la fundació privada Digitalent, dedicada a promoure la cultura digital i la innovació.

> Maten un advocat i una periodista de la 'Nóvaya Gazeta'

La periodista Anastasia Baburova i l'advocat Stanislav Markelov van morir assassinats a trets mentre caminaven plegats pel centre de Moscou el dilluns 19 de gener. Markelov havia anunciat que prendria mesures legals contra l'indult concedit a l'oficial rus Yuri Budanov, condemnat a deu anys de presó per assassinar una jove txetxena, i que va sortir de la presó fa uns quants dies sense haver completat tota la condemna. El militar va confessar que havia estrangulat la jove durant un interrogatori perquè pensava que havia estat la francitidora txetxena que havia matat dos oficials de la seva unitat. Markelov, defensor dels drets humans, havia dut diferents casos al Tribunal Europeu de Drets Humans. Baburova, que treballava a la *Nóvaya Gazeta*, va rebre un tret quan va intentar aturar el criminal. Va morir a l'hospital unes hores més tard de l'agressió. Dues hores abans de l'atac, havia entrevistat l'advocat. La *Nóvaya Gazeta* és la publicació crítica amb el Kremlin on treballava la periodista Anna Politóvskaya, assassinada l'octubre de 2006 en un cas que no ha quedat mai aclarit. EBA

TELEVISIÓ

Telecinco no emetrà l'edició d'enguany del concurs 'Miss España'

El programa, que costa un milió d'euros, ha perdut 800.000 espectadors en tres anys

Oriol Gallifa

Segons l'agència Europa Press, la cadena Telecinco ha decidit deixar d'emetre la gala del concurs *Miss España* després de retrensmetre'l durant setze anys. Tot apunta que la pèrdua d'audiència del programa on s'emetia el concurs és el motiu principal per deixar de fer-ho. Els últims tres anys, el certamen ha perdut 800.000 televidents i l'any passat va arribar tan sols als 2,3 milions d'espectadors, un 17,6% de la quota de pantalla. El 2007 el programa va reunir 2,7 milions d'espectadors, un 19% de la quota de pantalla. El 2006, en canvi, l'audiència encara era de 3,1 milions, un 26,8% de la quota de pantalla.

L'organitzador del concurs, Andrés Cid, diu que entén la cadena perquè "són temps de crisi". I és que el programa costa un milió

d'euros i només s'emet un sol dia. Cid també reconeix que el format està gastat i que no ha variat gens en relació a la primera vegada que es va emetre per televisió.

Hi ha qui pot pensar que el públic ha perdut l'interès per aquesta mena de concursos. Però potser cal tenir en compte, també, que actualment *Miss España* té una forta competència de programes com *Gran Hermano* i *Super Modelo*, basats en els mateixos conceptes de degradació de la dona, d'exaltació d'uns canons de bellesa concrets, d'exhibicionisme dels concursants i de mercantilització de l'aspecte físic. Aquests programes, que duren mesos i sempre són presents d'una manera o altra a la petita pantalla, poden endur-se bona part de l'exclusivitat que podia tenir el concurs de bellesa del país veí, que ara pot sonar com quelcom tou, vist o superat per molts televidents.

> El periodista llançador de sabates demana asil a Suïssa

El periodista iraqià Muntazer Al-Zaidi, empresonat per llançar les sabates contra el president dels Estats Units, George Bush, en una conferència de premsa, ha demanat asil polític a Suïssa, segons el seu advocat. El lletrat Mauro Poggia, contractat a través de la Creu Roja, diu que el periodista ha patit tota mena de tortures i que el govern iraqià, sotmès als EUA, pot convertir la seva vida en un infern. Per això ha demanat ajuda al govern suís. Al-Zaidi es troba empresonat a Bagdad des del 14 de desembre, acusat d'agressió contra un cap d'estat. EBA

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Ràdio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Ràdio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

proprietat cuscuís
ECOBOTIGA-COMERC JUST
ALIMENTACIÓ ECOLÒGICA
Fruita i verdura fresca, alimentació integral, sense gluten, macrobiòtica, espelta, vins i licors, cosmètica natural, dietètica, carn, embotits, làctics, precuinats, llibres, encens, conserves, infusions, tes, herbes, higiene i neteja...Més de 2000 productes!
Obert de Dilluns a Dimecres de 9 a 21h
Rambla del Poblenou, 77
93 485 63 02

SI EL QUE NEECESSITES ÉS
CONÈXER-NOS MILLOR
ARA POTS!
subscriu-te
Col·labora amb il·lacrua
Subscripció de prova
per nombr 15 euros,
estria als 5 euros
numera d'illacrua
Envia'm les teves dades
(nom, adreça postal i dades bancàries) a:
secretaria@illacrua.cat
93 552 98 79
Via Laietana 45, escala B, pral 2a, 08003 Barcelona

Associació Cultural El Raval
El Lokal
llibres, contrainformació
revistes, música,
samarretes, pedaços...
horari
matins: de dimarts a divendres de 10.30 a 14h
tardes: de dilluns a dissabte de 17 a 21h
c/ de la Cera 1 bis 08001 Barcelona
Tel: 933 290 643 Fax: 933 290 858
ellokal@pangea.org

L'ACCENT
Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat

www.laccent.cat

SOLIDARIDAD OBRERA
Ctra. Montcada 79
08221 Terrassa
<http://soliobrera.cnt.es>
soliobrera@cnt.es

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

El tèrbol atzur de Maria Mercè Marçal

Grups de dones, entitats, revistes literàries i editorials reivindiquen la figura de la poeta d'Ivars d'Urgell en el desè aniversari de la seva mort

Salut Colomer
cultura@setmanaridirecta.info

Deu anys després de la mort de Maria Mercè Marçal, el 5 de juliol de 1998, els seus versos han passat a la memòria col·lectiva fruit del compromís explícit que l'autora de Ponent va mostrar amb tot allò que la identificava. Així és com grups de dones, entitats, associacions, col·lectius, revistes literàries i editorials i diverses artistes i persones vinculades al món de la cultura i l'ensenyament estan organitzant diferents actes, durant els anys 2008 i 2009, per recordar l'absència de l'autora.

Malgrat l'efervescència de convocatòries sorgides de la societat civil, la implicació no ha estat tan palesa per part de les institucions, els mitjans de comunicació més generalistes o fins i tot les universitats. "Ens amoïna la desmemòria", escriu Josefa Contijoc sobre Marçal, "perquè un país i una cultura que no es recorda a si mateixa és un país que s'estima poc i es respecta poc. Mor un autor o autora i sembla que hagin de passar cent anys perquè mereixi ser recobrat".

Independentment de la repercussió que pugui tenir la commemoració d'unes dates concretes, el que preocupa als més propers a Marçal és mantenir la presència i el pensament de l'autora que, a més de sumar una nova veu en el camp de la poesia i la narrativa catalana, va dedicar la seva tasca i el seu compromís vital -com a professora, traductora, crítica literària i militant feminista- a fer visible un llegat silenciats i de vegades desconegut.

Visibilitzar l'obra de Marçal

Per mantenir aquesta visibilitat, fa dos anys es va crear la Fundació Maria Mercè Marçal (FMMM), que presideixen la seva filla Heura Marçal i la seva companya Fina Bertolés, ambdues hereves de l'obra de la poeta. Al voltant de la Fundació, també s'hi han agrupat les seves companyes del Col·lectiu d'Escripores del Centre Català del Pen Club. "La poesia, sobretot escrita per dones, té un públic lector molt reduït. Però l'interès per la seva obra continua creixent. Ens

ARXIU FUNDACIÓ MARIA MERCÈ MARÇAL

truquen de tot arreu per demanar-nos col·laboracions i nosaltres no donem a l'abast", explica Heura Marçal.

La Fundació ha donat suport als actes celebrats aquest any i també ha organitzat -aquest mes de desembre- les II Jornades Marçalianes sota el títol *Saba vella per a fulles noves. Maria Mercè Marçal resignificadora de la tradició*, que ha comptat amb la participació d'autores pròximes a Marçal com Neus Aguado, Lluisa Julià i Montserrat Abelló, a més de Carme Riera, Teresa Pascual i Antoni Pladevall. La voluntat de l'entitat és mantenir bianualment aquest espai de trobada que ha de servir per estudiar la veu de Marçal i com a plataforma per llançar noves creadores.

La veu assumida

L'elaboració de la veu poètica pròpia, construïda a partir de la unió dels elements de la cultura popular amb els mites clàssics assolits en la seva formació universitària, sumats al llegat literari català i a altres veus femenines que va traduir i descobrir, va permetre a Maria Mercè Marçal recrear un univers simbòlic de la pròpia experiència femenina que fa que, encara ara, sigui compartible per la universalitat dels temes desenvolupats. La triple rebel·lió sintetitzada als 24 anys en els versos de "Divisa" també ha facilitat la identificació de molta gent en la seva veu primerenca. Per això, entre els actes que es fan a la seva memòria, s'hi troben els de la població d'Ivars

-que ja li havia dedicat un monument i un concurs literari-, el de Sant Boi de Llobregat -població on Marçal fundà l'editorial Llibres del Mall- i una unió de recitals literaris organitzats per col·lectius de dones que s'han apropiat les seves paraules. D'entre ells, destaquem el que es va celebrar l'any passat a Ca la Dona i una sessió dins el feminar del CCCD Bonne-maison. Pel que fa a la poesia de la maduresa, en paraules de Fina Llorca, passa que "són potser massa modernes (les darreres obres) perquè el seu significat se'ns expliqui als contemporanis de manera plena. Les noves generacions de poetes i lectors ja estan incorporant, resignificant-lo, l'innovador mestratge estètic i de pensament de Marçal".

Amb tot, si bé a nivell institucional l'any 2008 ha estat eclipsat per la confluència de les celebracions centenàries i d'altres cites literàries, la majoria d'iniciatives que s'han promulgat al voltant de la poeta d'Ivars d'Urgell són el resultat d'un seguiment constant de l'obra de l'autora, que aquest any s'han reunificat per recordar-la. L'obra de Marçal ha estat inclosa en el cànon femení català que proposen Sam Abram i Margarita Casacuberta a l'antologia *21 autores del segle XXI* (Proa 2004). També és una lectura recomanada als cursos d'ensenyament secundari i tot apunta -sobretot si es fa un cop d'ull a la xarxa- que les noves generacions l'han assumida amb força.

L'Estela de l'any Marçal

Les celebracions al voltant de Marçal han deixat empremtes en forma de llibres, discos i exposicions.

Les fulles noves: 'Eròtiques i despentinades'

En una de les seves darreres entrevistes a Catalunya Ràdio, l'autora posava sobre la taula la necessitat de les antologies de dones per focalitzar una tasca que en molts casos era invisible. "No vull ser un *home honoris causa* dins una antologia que parla d'una experiència que no m'és pròpia". Tot i que la presència d'antologies i de llibres de poesia en veu de dones encara és desproporcionada, les seves coetànies van guanyant terreny en els catàlegs de les editorials. En la recuperació de la genealogia femenina literària que Marçal va desenvolupar, Encarna Sant Celoni i Verdaguier hi suma un nou esglaó amb la publicació d'*Eròtiques i despentinades. Un recorregut de 100 anys per la poesia catalana en veu de dona* (Arola, 2008), una antologia molt recomanable dedicada "in Memoriam a Maria Mercè Marçal" que recull "69 empremtes eròtiques deixades en vers" i inclou les biografies i bibliografies de les autores, entre les quals es troba Marçal.

La paraula musicada: Versos i cançons

Escollir la Nova Cançó va fer decidir Marçal a escriure en català. Més tard, alguns dels cantants d'aquest moviment van musicar les paraules de la poeta. Aquest desè aniversari, han estat dues les propostes musicals en què s'han registrat versos de la poeta.

Lluna, sal, sang, exili i sextina inèdita

Núria Candela diu Maria Mercè Marçal amb música de Concepció Ramió. La producció enregistrada que presenta aquest CD es remunta al 1999, quan es va preparar un espectacle amb música, rapsòdia i dansa en homenatge a l'escriptora al teatre d'Igualada.

15 cantautors musiquen Marçal

En un CD d'homenatge que la Fundació MMM editarà per Sant Jordi. El disc reunirà quinze col·laboracions, tant d'artistes que ja l'havien musicada -com Toti Soler, Marina Rossell i Maria del Mar Bonet- com d'altres que ho faran per primer cop -com Jabier Muguruza, Gerard Quintana, Lúcia Pujol i Maria Cinta.

L'autoria femenina

En Marçal, la reivindicació de tota autoria femenina va més enllà del camp estricte literari i la importància en la interrelació de les arts que l'autora va mostrar en la seva trajectòria donen tot el sentit a l'exposició *Des del cos, Maria-Mercè Marçal*, un diàleg íntim entre les fotografies de Pilar Aymerich, Colita i Montserrat Manent i l'autora que evocuen tres àmbits de la seva obra: la literatura, la maternitat i la mort. L'exposició es pot visitar al Palau Robert fins el 21 de febrer.

LLIBRES

El regne de la mort lenta

Jann-Marc Rouillan dóna un cop de martell a les presons

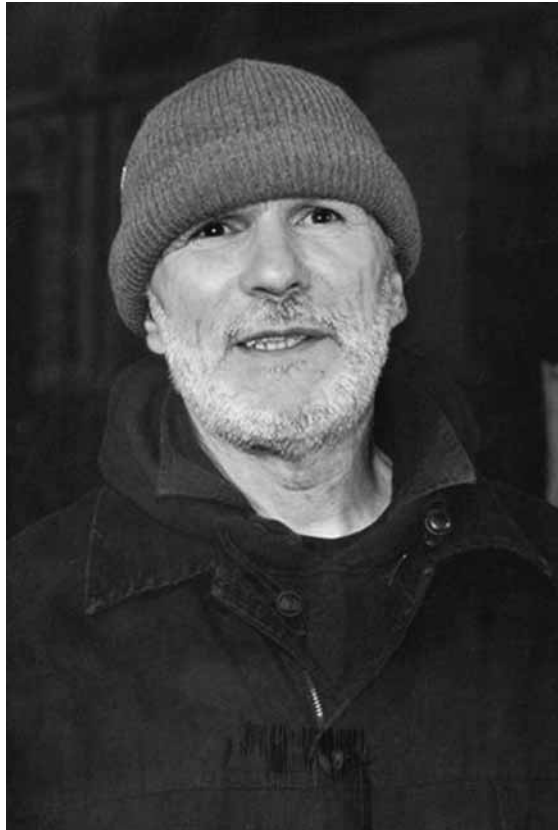
“La llarga experiència de reclusió carcerària és l'enfrontament més dur amb la vida, convertida en mera subsistència entre els murs grisos d'aquest regne de la mort lenta que és la presó. Un indret on tot es redueix al continu palpitant cara a cara amb el càstig”. Aquest és el sentiment principal que Jann-Marc Rouillan intenta transmetre'ns amb les seves obres dedicades a la denúncia del sistema carcerari i, sens dubte, ho aconsegueix amb escreix.

Alfonso López Rojo
cultura@setmanaridirecta.info

Membre del MIL a Catalunya i d'Action Directe a França, Rouillan viu reclòs a la presó des de l'any 1987. Després de complir 21 anys, se li va concedir un règim de semilibertat, però recentment li ha estat retirat després d'uns comentaris al diari francès *L'Express* que, segons els jutges, trenquen el silenci sobre el seu passat que forma part de la condició per la qual se li va concedir la gràcia. Aquest fet es pot interpretar tant per la por que té el sistema a l'hora d'abandonar el control absolut sobre les persones que, en realitat, continua considerant perilloses, com pel fet -tan pragmàtic- que l'*affaire* mediàtic serveix per tractar de criminalitzar des de l'inici de la seva formació el Nouveau Parti Anticapitaliste liderat per Olivier Besancenot i al qual Rouillan s'havia adherit com a membre del comitè de Marsella.

La prosa punyent i exacta de Jann-Marc Rouillan -en la qual no sobra ni falta una paraula- fa que la seva lectura atrapi de forma penetrant a aquell que s'hi apropa

El primer abordatge de Rouillan per expressar les seves vivències en reclusió va ser a través d'un llibre amb el títol significatiu de *Odio els matins* (2001) i, des de llavors, no ha deixat de donar cops de martell a les presons fins a les seves últimes *Cròniques carceràries* (2008). Uns treballs que es presten a ser complementats amb un vídeo que acaba de sortir a la llum i que un grup de reclusos de la presó de Fleury-Mérogis ha gravat en secret per mostrar la degradació de les pre-

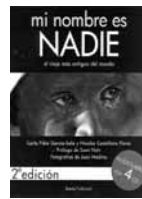
sons franceses: les mateixes que mantenen una mitjana de cent suïcidis de presidaris l'any.

Mixomatosi a escala humana
Paul de Épinettes o *la mixomatosi panòptica* és el segon llibre de Rouillan, publicat el 2002 i que durant el 2008 ha estat traduït al castellà. L'obra denuncia el sistema penitenciari en forma de novel·la i es basa en experiències viscudes i en personatges reals. Narra la destinació de Paul, un atracador de baix rang al qual la llarga estada a la presó acaba per provocar mixomatosi: una malaltia vírica pròpia dels conills que l'autor utilitza tant com a metàfora de l'anihilament que suposa la paràlisi vital de l'experiència carcerària com del propi fet que, en el passat, s'introduïa artificialment a França per limitar la proliferació del conill de camp. Tota una metàfora, doncs, de les presons com a artífici per apartar els innombrables de la societat benpensant.

La prosa punyent i exacta de Rouillan -en la qual no sobra ni falta una paraula- fa que la seva lectura atrapi de forma penetrant. Una trobada literària que es reforça amb la manera com l'autor combina la narració i la reflexió. I és que, a través dels personatges de la novel·la i pàgina per pàgina, Jann-Marc Rouillan ens desplega tot el seu saber viscut i sentit sobre les

presons i, ahora, connecta amb les percepcions sobre la societat disciplinària amb les quals va irrompre Michel Foucault el 1975 amb el treball -difícilment superable- *Vigilar i Castigar*. Paradoxa de les paradoxes, en aquesta novel·la no tot assenyalava amb el dit la presó. Fora d'ella, Paul, el seu protagonista, pateix sense saber-ho la traïció dels éssers que més s'estimava. *C'est la vie!*

LLIBRES

Mi nombre es nadie *El viaje más antiguo del mundo*

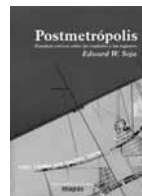
Carla Fibla García-Sala i Nicolás Castellano Flores
Fotografies de Juan Medina
Audiollibre amb 4 CD
Pàgines: 150
Icaria, 2008

Com explica Sami Nair al pròleg de *Mi nombre es nadie*, la immigració té una presència constant als mitjans de comunicació de masses occidentals, més encara als mitjans de l'Estat espanyol, frontera amb els països del nord d'Àfrica. Aquesta mediatització, per contra, no fa més fàcil l'anàlisi d'una realitat que, diàriament, genera patiment, mort i desolació a les fronteres de la fortalesa en què s'ha convertit Europa. Les raons d'aquesta desinformació cal buscar-les en el fet que, quan els mitjans parlen d'immigració, gairebé sempre donen veu a tota mena de fonts oficials, ONG, experts en la matèria... i, en canvi, obvien el gest de facilitar el micròfon al protagonista: l'immigrant.

Posar un micròfon allà on fa falta és precisament el que fan la valenciana Carla Fibla i el canari

Nicolás Castellano, periodistes de la Cadena Ser que, des de fa anys, s'han especialitzat en el seguiment de les conseqüències més tràgiques del procés migratori. Aquest audiollibre publicat per Icaria editorial inclou una sèrie de reportatges radiofònics -amb la corresponent transcripció- on els propis protagonistes fan una dissecció de les causes i les cruels conseqüències d'uns processos migratoris que tenen el seu origen en el repartiment desigual de la riquesa i l'explotació dels recursos naturals del Sud per part de les democràcies avançades del Nord. Aquesta sèrie de reportatges -que per la seva longitud, format i plantejaments no tindrien cabuda en la programació de la Ser- són un bon document, que es completa amb les fotografies crues de Juan Medina.

BLANCA BALANYÀ

LLIBRES

Postmetrópolis *Estudios críticos sobre las ciudades y las regiones*

Edward W. Soja
Traficantes de Sueños, 2008
Pàgines: 594

L'urbanista de la Universitat de Califòrnia i de la London School of Economics Edward W. Soja proposa en aquest volum noves eines per encarar les transformacions que estan patint els mons urbans contemporanis. De la reordenació econòmica de les grans metròpolis a les noves formes d'organització espacial, segregació i control social, Soja

cartografia les noves realitats metropolitanes de la postmodernitat i, a més, pretén aportar una àmplia revisió de les aproximacions i enfocaments aplicats als estudis socials. L'objectiu és discernir quines eines de coneixement són més eficaces a l'hora d'afrontar els reptes de les grans transformacions urbanes del segle xx. ANTÒNIA ANDREU

LLIBRES

Ca la Dona

Publicació feminista
Número 64

La revista de Ca la Dona del mes de desembre se centra a analitzar les causes i les conseqüències de la crisi econòmica des d'una perspectiva de gènere i aborda els punts de connexió entre els plantejaments feministes i les noves teories decreixentistes. Ambdues teories tenen els seus punts de partida en la deconstrucció de les lògiques patriarcales -pel que fa al

feminisme- i en la descolonització de l'imaginari per assumir uns nous valors alternatius als dominants -en relació al decreixement. Al mateix temps, sabent-se moviments socials, han sabut vincular l'anàlisi i la crítica sistemàtica a l'acció personal. Textos de Marta Tudela, Sara Marín i Sílvia L. Gil analitzen aquestes i altres qüestions. B.B.

, expressions

Marató artística per aturar el desallotjament

El CSOA La Teixidora del Poblenou (Barcelona) exigeix la retirada de l'ordre judicial

Set raons per retirar una ordre judicial i una marató artística per aturar-la. L'Assemblea del Centre Social Okupat i Autogestionat La Teixidora, al barri del Poblenou de Barcelona, va decidir a principis de gener fer front a l'ordre de desallotjament amb una ofensiva d'activitats. El resultat ha estat una marató artística, que s'ha dut a terme del 14 al 20 de gener, on s'ha pogut veure, tastar i participar d'un ampli ventall de propostes escèniques, musicals, de carrer i per a totes les edats.

Estel Barbé
cultura@setmanaridirecta.info

La tardor de 2007, l'Assemblea ho va tenir clar. Després d'okupar l'edifici del carrer Marià Aguiló conegut popularment com *Els Federals*, va posar mans a la feina per rehabilitar l'espai, donar-li un altre aire i començar el projecte de cap i de nou. El resultat actual és un centre social amb activitats diàries que van des del manteniment d'un hort urbà al bricolatge sexual, passant pel curiós taller UCIB, la Unitat de Cures Intensives de Bicis.

El retorn de les festes de Nadal, però, no ha estat fàcil. L'arribada de l'ordre de desallotjament cautelar ha capgirat i accelerat els plans del col·lectiu. Ara bé, la resposta ha estat ràpida i, a més, creativa. A través de la publicació d'un manifest on s'exposen els set motius pels quals cal retirar l'ordre, l'Assemblea defensa la rehabilitació i l'ús social i cultural d'un espai amb una memòria històrica pròpia. Per si de cas, també han fet pública la convocatòria d'una concentració davant de l'edifici el dia següent al desallotjament.

'Els Federals'

Seguint les doctrines de Pi i Maragall, a finals del segle XIX, un grup de persones va decidir embrancar-se en la construcció del Centre Republicà Democràtic i Federalista, conegut popularment com *Els Federals*. Després d'un local petit al carrer Amistat, el grup es va traslladar a l'edifici modernista i abarrocat del carrer Marià Aguiló, on va romandre activament fins a l'entrada de les tropes franquistes.

Posteriorment i fins a finals dels anys 70, l'edifici va ser confiscat i utilitzat com a seu de la Falange al Poblenou. Trenta anys després i retornant als seus orígens, l'espai s'ha convertit en un dels centres neuràlgics de l'agitació i la reivindicació política i cultural del Poblenou.

+ INFO

<http://teixidora.squat.net/>

ELOI DE MATEO

La sala principal del centre social (a dalt de tot) i diverses imatges del taller de joguines sexuals (segona a l'esquerra) i del taller de clown que van dur a terme durant la marató d'activitats que va organitzar l'assemblea del Centre Social i Autoorganitzat La Teixidora la setmana passada.

MÚSICA

La Safanòria imprevisible

El grup més 'underground' del pop català presenta el seu nou disc a Barcelona en el marc del cicle Expressió Directa

Roger Palà
cultura@setmanaridirecta.info

Una de les múltiples conseqüències de la situació d'anomalia cultural que viuen els Països Catalans és que puguem permetre'ns el luxe que existeixi un grup com Safanòria i que pràcticament ningú no se n'hagi assabentat. Cada cop són més, però, els seguidors d'aquesta banda amb nom de tubercle que, com tots els tubercles, té la particularitat de desenvolupar-se al subsòl. En aquest cas, al subsòl musical més independent i desconegut, però bé que els seus components estan bregats en mil batalles musicals. Finalment, aquest 2009 apareix el primer treball oficial, homònim i publicat en format vinil per la discogràfica Propaganda pel Fet! Un disc que presentaran a Barcelona en el marc del cicle Expressió Directa, organitzat pel setmanari DIRECTA i La Farinera del Clot, el proper 23 d'abril.

Safanòria, amb deu anys d'existència, s'ha desenvolupat en el subsòl musical més independent i desconegut, però bé que els seus components estan bregats en mil batalles musicals

Amb una estructura que ha anat evolucionant a partir del nucli fundat inicialment pel guitarrista Marc Serrats (Xerramequ Tiquis Miquis) i la cantant Àgata Casas (Dijous Paella), al qual s'han anat incorporant -per etapes- el baixista Miquel Sospedra (Mazoni) i el bateria Eric Herrera (El Belda i el Conjunt Badabado), Safanòria ha anat evolucionant a nivell musical a mesura que també ho feien els

seus components. Al principi es presentaven com un grup de folk electrònic: de fet, la primera actuació oficial de la banda va ser durant la primera edició del festival Fona, dedicat -segons els seus autors- a l'electrònica aborigen.

Amb el temps -i la incorporació d'un bateria i un baixista-, les bases electròniques han anat perdent pes fins a, pràcticament, desaparèixer. Avui, Safanòria és un quartet de rock amb múltiples variants: un tema pot sonar d'allò més punk, un altre inclinar-se cap al surf i el següent tenir un ritme reggae d'allò més roots. Amb l'afegit que l'ona *folkie* sempre hi és present -al seu debut s'hi inclou una versió de la peça tradicional aranesa "A la muntanya"- i també reivindiquen els poetes que els agraden -en aquest cas, Joan Brossa i la seva "Casa encantada". La majoria de les cançons tenen una llarga vida: "La veritat és que la majoria són dels inicis del grup i han anat canviant molt durant tot aquest temps", explica Àgata Casas. "Les hem anat reformulant a base de cafès i porros, però ha arribat un moment en què hem dit prou i hem decidit gravar-les, perquè en quedi constància".

La gravació de *Safanòria* és un recorregut per l'eix transversal: l'enregistrament es va realitzar als estudis Lacasamurada de Jesús Rovira (Lax'n'Busto), a Banyeres del Penedès. Les mesclades les va realitzar Jaume Pla (Mazoni) als seus estudis Paracetamol, a la Bisbal d'Empordà. I la masterització l'ha realitzat Juanjo Muñoz (Gossos) a Manresa (el Bages). De sud a nord i acabant al cor de Catalunya. "La majoria de les cançons han estat enregistrades a la primera presa, tot és del *tironaco*. És molt directe", explica Casas.

El CD ha mort, visca el vinil
Com que les coses mai poden ser fàcils del tot, Safanòria ha decidit que en lloc de publicar el seu debut en CD ho farà en vinil. El cert és que la cosa està bastant de moda darrerament, però serà el primer grup de pop català que es llença a fer una moguda semblant. El disc ha estat fabricat a la República Txeca, en una de les darreres fàbriques d'Europa que treballen amb aquest material, i en breu estarà disponible en edició limita-

Safanòria + Conxita
Expressió Directa
1er cicle de músiques crítiques
23 de gener, 22h. Farinera del Clot, Barcelona.
6 euros

da. La decisió de fer-ho així, però, és una *boutade* o hi ha alguna intencionalitat? "No és una *fricada*: és que mirem cap al futur", reflexiona Casas. "El CD està mort i, a més, ha estat l'enredada més gran del món mundial. Es fan malbé ràpid, es ratllen, el so és pitjor que el vinil... L'única gràcia que té és que pots passar d'una cançó a l'altra pitjant un botonet, però amb el tocadiscos també ho pots fer movent l'agulla i és bastant pràctica". Un vinil no limitarà la sortida del disc? "El disc també estarà disponible a la web del grup en format mp3 per qui s'ho vulgui descarregar. No podem obviar que hi ha molta gent que ja no té tocadiscos".

MÚSICA

Manolokabezabolo y la Bolobanda

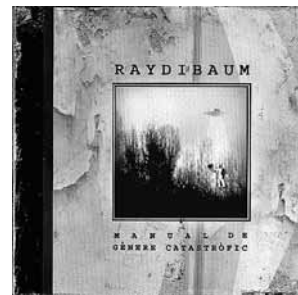
'Kagate Kid' (Santo Grial Records). Cançó punk

Nou treball del primer cantautor punk peninsular. Amb el pas del temps, han estat molts els discos editats i les formacions que han acompanyat Kabezabolo al llarg de desenes de concerts i festivals de tota mena. El darrer treball que coneixíem d'ell era un DVD de la seva gira americana. Des de fa dos anys ubicat a les comarques del Maestrat castello-

nenc, el de Saragossa s'acompanya dels antics La Absenta per convertir-los en la Bolobanda i, d'aquesta manera, facturar un nou treball anomenat *Kagate Kid*, on recupera peces com "Sid Vicious Song" o "Papel Morao". Humor, punk-rock i llegenda de tot un personatge que demostra que encara té corda.
DAVID VÁZQUEZ

MÚSICA

Raydibaum

Manual de gènere catastròfic
(RGB Suports)
Pop

Considerat recentment un dels millors treballs de l'any per la crítica especialitzada, ens trobem amb la tercera entrega dels barcelonins Raydibaum. Pop sense complexes o com fer música rodona sense complicar-se l'existència. Bona mostra d'aquest manual són les cançons "Maleixo el temps" i "Aurora",

autèntics himnes del nou pop català, que prenen força en aquests moments de canvis i de nous escenaris pel que fa a la nova personalitat de la música cantada en català. La música transmet intensitat decorada amb melodia, les guitarres pau interior i les lletres són finestres obertes a la imaginació. D.V.

MÚSICA

La Ira

La ira
(Game Over)
Punk

Primer treball homònim d'aquest grup del Camp de Tarragona que fan del punk la seva principal carta de presentació. La portada del disc no convida massa a escoltar les sis cançons que conté aquest treball, que té el seu punt diferencial en la interessant

combinació de dues veus. Militants d'antigues bandes punk de la zona, com Sekuela de Resaka, en aquests moments el grup es troba immers en una intensa gira de presentació del treball que ha recorregut els principals centres socials i espais ocupats del país. D.V.

, expressions

Decathlon, sempre en forma

La proposta contrapublicitària 'Decathlon Explota' participa en un concurs organitzat per l'entitat vigatana Artèria

Gemma García
cultura@setmanaridirecta.info

La capital osonenca es veu directament afectada per la política laboral de la multinacional francesa Decathlon –especialitzada en article esportiu–, que s'hi va instal·lar fa més d'un any. Des d'aleshores, aquesta gran superfície "s'ha convertit en la delícia de molts vigatans atrets pels preus baixos i en el calvari de molts treballadors joves de Vic", lamenta Feliu Fusté, un dels impulsors de la proposta contrapublicitària *Decathlon Explota* que participa al certamen organitzat per l'entitat Artèria de Vic (Osona). Segons ha explicat Fusté a la DIRECTA, *Decathlon Explota* podria ser "la punta de llança d'una mobilització més extensa contra la precarietat laboral". Si esdevingués la guanyadora del concurs –el veredict del qual es farà públic el 23 de gener al CSA La Torratxa–, podria ser una bona empena per entendre la campanya.

La precarietat que denuncia *Decathlon Explota* podria fer-se encara més evident "després de la campanya de Nadal –assenyala Feliu Fusté– quan renoven plantilla i acomiaden la gent que té un contracte temporal". Però un 40% dels draps bruts de Decathlon es cusen al pati del darrere, concretament a Tailàndia. La campanya contrapublicitària denuncia que, en aquest país asiàtic,

l'empresa desenvolupa polítiques laborals de màxim rendiment i limita els drets laborals de les seves treballadores. Als tallers de costura i a les *maquiles* –on treballen majoritàriament dones– "no hi ha lloc per la seguretat social ni cap altre tipus d'assegurament sanitària". Tan sols estiraments col·lectius "per suportar les jornades laborals de més de deu hores durant 28 dies al mes per un salari de 75 euros mensuals".

L'informe *Salvant Obstacles* de la Xarxa de Solidaritat de la Maquila, publicat amb motiu de la campanya Juga Net 2008, esmenta alguna marca pròpia de Decathlon i d'altres que comercialitza per denunciar els salaris baixos, els contractes de curta durada o la violació de la llibertat sindical. Recentment, Setem i l'editorial Icaria han publicat el llibre *Fabricado por mujeres, un alegato a todas ellas, las que cosen nuestra ropa*, on es recullen els testimonis de setze dones de diversos països, inclòs Tailàndia. La pràctica –utilitzada a moltes fàbriques asiàtiques– d'obligar la plantilla a fer exercicis i estiraments per evitar les lesions derivades de les llargues jornades laborals ha estat utilitzada, tot donant-li la volta, per donar nom a l'eslògan contrapublicitari: *Decathlon, siempre en forma*.

La contrapublicitat és un art de protesta que pren els referents iconogràfics dels dissenys publicitaris per construir missatges nous que volen

> Artèries que duen la imaginació

"La falta d'expressió artística pot arribar a obstruir les artèries" i evitar-ho és l'objectiu de l'associació d'art jove de Vic Artèria. En aquest cas, el concepte no es tradueix com a vas sanguini ni com a via de trànsit, sinó que s'encarrega de ser un nexce entre l'art jove i la societat. En definitiva, un via de comunicació. Artèria impulsa un ventall ampli d'activitats creatives i enguany celebra el primer concurs d'expressió contrapublicitària sota el nom Contra Accions.

+ INFO

<http://arteriavic.bloc.cat>

rebatre l'original. En boca de Feliu Fusté: "És una forma creativa de sabotjar la imatge corporativa de les empreses. Però també té grans limitacions, ja que no deixa de ser un *flash* crític entre molt i molt soroll publicitari". Dotant-se d'aquesta forma artística crítica, de moment, han fet *explotar* la façana de la multinacional Decathlon i han generat esquerdes per veure que passa dins la casa.

EL REBOST

El sol del Garraf

Joan-Andreu Moll i Laia Bragulat

Encara fa fred i els que en saben diuen que en farà molt més. Per sort els nostres hiverns gaudeixen d'un nombre gens menyspreable d'hores de sol que ens ajuden a conviure prou confortablement amb les temperatures baixes.

De fet, ara farà un mes que vam celebrar el solstici d'hivern. Els dies, tot i que tímids, s'allarguen i el sol es deixa veure més alt, càlid i lluminós. És el moment de fer un forat a l'agenda i aprofitar qualsevol diumenge assolellat –o dilluns, o dimarts...– per sortir a fer una passejada tranquil·la i recuperar-

nos de les hores fredes i humides que s'acumulen als ossos i al caràcter.

Per això hem pensat que seria bo ampliar els prestatges del rebost i tenir a l'abast, al costat d'herbes, remeis i receptes, algunes sortides senzilles per (re)descobrir i fruitir alguns dels paisatges més representatius de casa nostra, quan les condicions meteorològiques ho permetin. Avui, doncs, no traginem sobre els fogons ni assecarem herbes, marxarem d'excursió a un dels santuaris de la llum més accessibles, les costes del Garraf.

Per passar el dia en tindrem prou amb un bon entrepà, alguna peça de fruita i una mica d'aigua.

Camí de ronda Sitges-Vilanova i la Geltrú (sender del mediterrani, GR-92)

Distància: poc més de 9 kilòmetres amb un desnivell suau
Temps: dues hores i mitja
Transport públic: tren, línia C-2 i regionals

Quan el tren deixa endarrere els terrenys agrícoles de la fèrtil plana al·luvial del Llobregat i s'enfila, abocat arran de mar, per les parets rocalloses del massís del Garraf, veureu com la llum del mediterrani –fins i tot els dies ennuvolats– envaïx sense complexos el vagó. El sol, aquí, llum més de 300 dies l'any gràcies a les muntanyes del Garraf i la marinada que bufa del sud-oest, que s'encarreguen de mantenir el cel net de núvols.

Arribem al punt de sortida, Sitges, que va ser vila marinera i racó de trobada del modernisme català i que avui s'erigeix en baluard del turisme de masses i

del *negoci rosa*. Des de l'estació ens endinsem pels carrerons de cases emblanquinades fins al mar. Allà, deixem l'església a l'esquerra i seguim fins al final del passeig marítim. Trigarem ben bé mitja hora per recórrer les platges i sortir de la vila, és la part més concorreguda de la ruta. Aviat, però, passat un hotel, baixarem a una platja petita de còdols i creurem la riera de Ribes. A partir d'aquí, el trajecte transcorre entre el mar i la via del tren, vorejant –des de dalt– cales i espadats fins al passeig de Sant Cristòfol, ja a Vilanova. El camí està ben senyalitzat amb marques blanques i vermelles i en cap moment cal crear la via del tren. I res, que xaleu amb el paisatge feréstec d'aquestes terres calcàries i aixutes, segur que trobareu romaní florit.

Recomanem

VALLS

25 de gener

JORNADA ANTITRANSGÈNICA

10h. Mercat Agroecològic. C. del Teatre. Funcionerà tot el matí i fins a primera hora de la tarda. Si esteu interessades a posar-hi parada envieu un correu a: ferestega@moviments.net. 12:30h. Inici de "La Gran Cercavila". Passeig dels Caputxins. Una comitiva antitransgènica participarà a la cercavila oficial. Si us animeu a portar capgrossos, gegants, bèsties de l'animalari popular, instruments de música o el que sigui, envieu un correu a: estepablanca@tinet.org. 13:30h. Calçotada agroecològica. C. del Teatre. A aquesta hora es començaran a repartir les racions. Els tiquets s'hauran d'adquirir prèviament al mateix carrer. 16:30h. Acte informatiu i debat. Cambra de Comerç i Indústria de Valls. C. Jacint Verdaguer 1, 1er pis. S'informarà breument de quina és la situació actual i les principals conseqüències de l'agricultura transgènica a Catalunya, així com de les properes mobilitzacions antitransgèniques previstes. L'acte comptarà amb el testimoni de diversos actors del sector ecològic afectats per la contaminació genètica.

Organitzen: Transgènics Fora! Som Lo Que Sembrem. ADV Ecològica. Gent del Camp.

JORNADA ANTIFEIXISTES

DE GRAMENET DE BESÒS 2009

Divendres 23 de gener. 19:30h. Xerrada: *Les foses comunes al Principat de Catalunya*, a càrrec del professor d'Història de la UAB, Ermengol Gassiot. Centre d'Art Contemporani Can Siseré. C. Sant Carles s/n.
De 22:30h. a 3h. Concert Antifeixista. Al CSO La Fabriketa. C. Santa Rosa.
Dissabte 24 de gener. 18h. *1939-2009, 70 anys després de l'entrada feixista a Barcelona... Seguiu lluitant contra els seus hereus i per la llibertat.*
16h. Trobada de cultura popular i acte d'homenatge als lluitadors/es.
Manifestació Nacional i posterior acte polític. Passeig del Born, Barcelona
Diumenge 25 de gener. Acte central de les Jornades Antifeixistes "Homenatge a José Berruozo" (últim alcalde abans del franquisme, membre de la CNT). Plaça de la Vila de Gramenet del Besòs. 11h. Taller popular i infantil de pancartes. 12h. Ball de Bastons, amb la Colla Bastonera de Sants. Presentació de l'acte i contextualització biogràfica sobre José Berruozo, a càrrec de l'historiador Juanjo Gallardo. 13h. Ofrena Floral a la figura de José Berruozo i cercavila reivindicativa fins a la plaça Baró (denúncia dels carrers i places amb noms de personatges vinculats al règim franquista. Lectura del Manifest.
Dimarts 27 de gener. 19:30h. Vídeo-Fòrum i berenar popular. Passi de vídeo: *Carlos, un año sin ti, un año contigo.* Ateneu Popular Julia Romera. C. Santa Rosa núm. 18.

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

BARCELONA

Dijous 22 de gener

Passi de la pel·lícula *We feed the world* (v.o.s. castellà)

20h. Infoespai
Documental (100 minuts)

Divendres 23 de gener
Cafeta temàtica Jòvens de les Terres de l'Ebre

19h. CSA Can Vies. Presentació del projecte i passi de vídeo de Zapa-yasas. 20h. Sopar i cafeta.

'Offering', Lokal-Jazz amb Marc Ayza

23h. Ateneu Popular de 9 Barris. C. Portlligat 11-15.
Preu: 4 euros

Presentació del llibre de la Xarxa de Dones per la Salut

17h. CCD Bonnemaïson.
C. Sant Pere més alt, 7.
Xarxa de Dones per la Salut.

Xerrada-Debat: *Davant la massacre de Gaza: com aturar l'Estat d'Israel?*

19:30h. La Torna. C. Sant Pere Màrtir, 37. Organitza: En Lluita Passi del documental

Tot sobre la marxa

19h. Infoespai

Cicle de Cinema Llibertari *Néstor Manjó* i kafeta

20h. Ateneu Rosa de Foc.
C. Verntallat 26.

Xerrada: *Societat de control i presentació del projecte portuseguridad.org*

20h. La Quimera. C. Verdi, 28.

23, 24 i 25 de gener

Taller de teatre de l'Oprimat

Diverses hores.
Ateneu Popular de 9 Barris.

Dissabte 24 de gener Festa de presentació del *Athletic Anticacike*

19h. CSO La Gordíssima
C. Pons i Gallarza 10.
Xerrada i passi de vídeo sobre la revolta de Grècia. Campionats de futbol xapes i de futbolín. I a les 23h. Música amb Metalmania, dj. Sr. Marrón i Dj. Sr. Rosa. Els beneficis aniran destinats a la revista veïnal *Barrio*.

Taller: *Laboratorio del Cuerpo*

11h. Local de l'Infoespai

Xerrada: *Mirades a la Palestina d'avui i el boicot a Israel com a resposta*

18h. La Quimera.

Marató de Cinema.

19h. CSA Can Vies
Organitza: Negres Tempestes

Retales, de Peter Nebreda

22h. Ateneu Popular de 9 Barris.
Preu: 6 euros

Diumenge 25 de gener

L'home roda, del Professor Karoli

12h. Ateneu Popular de 9 Barris.
Gènere: infantil

EL PRAT DE LLOBREGAT

Dissabte 25 de gener Homenatge a les víctimes del franquisme

20h. Plaça de la Vila
Convoca: Campanya Esborrem el Feixisme

ELX

Divendres 23 de gener
Xerrada sobre la crisi econòmica
20h. Casal Jaume I. C. Sant Jordi 2.
Organitza: COS

ESPARRAGUERA

Dissabte 24 de gener

Concentració per Palestina

12h. Plaça de l'Ajuntament.
Organitza: CEIM

GIRONA

Dijous 22 de gener

Presentació del llibre *Frontera Sur* i sopar tertúlia sobre la directiva europea de la Vergonya, amb Marco Aparicio.

19:30h. Centre Social La Màquia.
C. Vern 15.

Divendres 23 de gener

Xerrada sobre Palestina i connexió telefònica amb Gaza

20h. Centre Social La Màquia
Organitza: Lluita Internacionalista

MOLINS DE REI

Dijous 22 de gener

Concentració Solidaritat amb Gaza

20h. Plaça de la Creu

REUS

Dijous 22 de gener

Concentració contra la massacre a Gaza

19:30. Pl. del Mercadal.
Organitza: Assemblea Ciutadana de Reus

Dimarts 27 de gener

Presentació del documental *Tot sobre la marxa*

20h. CSO L'Esquerda
C. Sant Esteve, 8.

TARRAGONA

Cada dimecres
Concentració contra la massacre a Gaza
19h. Estàtua dels despulats.

VALLS

Diumenge 25 de gener
2a Festa Popular de la Calçotada
16h. Casal Popular la Turba
Concert amb AJV DJ's i Josep Maria Cantimplora i durant tot el dia tast de begudes de la terra.
Organitza: AJ de Valls.
ajvalls.blogspot.com/2009/01/ja-escou-la-ii-festa-popular-de-la.html

Sortim de casa

BARCELONA

Dissabte 24 de gener

MOBILITZACIÓ EN MOTIU DELS 70 ANYS DE L'ENTRADA FEIXISTA A BARCELONA

Passeig del Born, Barcelona

16h. Mostra de cultura popular.

17:30h. Homenatge als lluitadors antifeixistes.

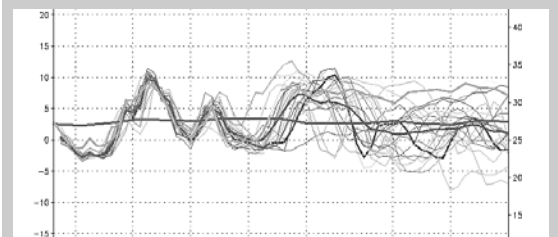
18h. Manifestació nacional pels carrers de Barcelona.

20h. Acte polític.

21h. Concert.

Organitza: L'Esquerra Independentista del Barcelonès

El temps que ha fet... i que farà

Després de tres setmanes consecutives de cru hivern amb vents provinents de l'interior d'Europa, iniciem una nova situació dominada per la component atlàntica. Les baixes pressions entraran per la costa del cantàbric i afectaran amb força la Vall d'A-

ran, on les nevades seran molt intenses durant els propers dies. Les ventades de ponent i mestral seran fortes, especialment a les comarques de l'Ebre i El Camp. Les temperatures tindran oscil·lacions considerables (gràfica), i la sensació serà de fred.

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Hollman Morris PERIODISTA I DIRECTOR DE 'CONTRAVIA.TV'

“No en dic periodisme compromès, en dic periodisme de veritat”

El periodista colombià Hollman Morris cobreix, des de fa més de deu anys, el conflicte armat a Colòmbia, on ha destacat per la seva defensa dels drets humans i les seves crítiques al govern d'Álvaro Uribe. Un compromís que l'ha portat a rebre nombrosos premis, però també amenaces de mort. Fa cinc anys, cansat dels formats encapsulats de la televisió, va crear el programa de televisió per Internet 'Contravía.tv' des d'on continua exercint d'ulls i veu de les víctimes de la guerra.

Oriol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

En què consisteix el projecte de 'Contravía.tv'?

Contravía és un programa de televisió de vint-i-sis minuts que s'emet fora de les grans cadenes de televisió a Colòmbia. El seu objectiu principal és donar veu a les víctimes d'un dels conflictes més vells del món, en un país amb quatre milions de refugiats interns, i mostrar les altres Colòmbies: la indígena, la camperola, la dels afrocolombians... I ho fa segons la premissa que cal fer periodisme sobre el terreny, traient les càmeres fora dels estudis.

La idea va sorgir mentre tu treballaves en una gran cadena de televisió, no?

Sí, jo treballava i havia treballat en grans cadenes de televisió com a periodista d'informatius, però un dia em vaig adonar que aquells relats de 40 segons que tenia per explicar un dels drames humanitaris més grans de l'hemisferi sud em quedaven curts, no podia narrar la complexitat d'aquella realitat. Per això -tossudament- vaig insistir en la possibilitat de tirar endavant un format que rescatés la crònica, el documental, el reportatge, l'entrevista i el debat per al periodisme televisiu. Vam sortir a l'aire el 20 de juliol de 2003.

“Els relats de les guerres s'han de fer a partir de les víctimes”

Dius que un dels objectius de Contravía és donar veu a les víctimes. Què distingeix el vostre tractament?

Crec que no és només un problema de Colòmbia sinó del món en general, però les notícies sobre la guerra normalment les construeixen els victimaris d'un i altre bàndol, els uniformats. No saltres creiem que els relats de les guerres s'han de fer a partir de les víctimes, que continuen essent els civils: els infants, les dones, els ancians... els desarmats. Cal començar a construir els relats des d'aquí per conscienciar-nos que la guerra és bàrbara i que no hi ha res que la justifiqui.

I que s'escoltin les propostes d'aquestes víctimes, no?

Com a periodista, un es pot contentar

mostrant la víctima plorant a la societat, però el que generarà això a la majoria de gent és llàstima. El que necessitem són relats que dignifiquin les víctimes, que les mostrin com a subjectes de drets, d'esperança i també de tristesa. En general, les víctimes de la guerra colombiana -com les de qualsevol guerra al món- tenen propostes per aturar la guerra, per aconseguir aigua potable, per poder viure mitjanament bé enmig de les bales. Cal escoltar i mostrar aquestes veus.

Una aposta arriscada fa cinc anys, fer una televisió d'aquest tipus a Colòmbia.

Continua essent una aposta arriscada perquè continuem fent un periodisme que no fan els altres i que, probablement, per molts és un periodisme més pesat, que alguns anomenen compromès. Jo ni tan sols l'anomeno així, jo en dic periodisme de veritat. Hi ha qui dirà que ja no val, que el món ja no està per aquestes coses. Però -afortunadament- les víctimes, els humils, els pobres, són allà per dir-te que vas per bon camí. Crec que el periodisme és això, ser els ulls i la veu d'una societat.

No deu haver estat un camí fàcil.

En aquest cinc anys hi ha hagut moments difícils a causa de les amenaces i els problemes econòmics. Se'ns ha acabat el finançament i hem hagut de sortir de l'aire, però d'una manera o una altra sempre ens les enginyem per tornar. Mai ens hem plantejat tancar l'espai. El que sí que s'ha de reconèixer és que, en alguns moments, ens ha fet por treballar segons quins temes i els hem manejat amb massa cautela. I ha estat per la por que ens generen les expressions d'intolerància cap a opositors o defensors dels drets humans que encara hi ha al país.

El periodisme encara és una professió perillosa a Colòmbia, no és així?

El nombre de periodistes morts a Colòmbia ha disminuït els darrers anys. Crec que no és només un problema de Colòmbia sinó del món en general, però les notícies sobre la guerra normalment les construeixen els victimaris d'un i altre bàndol, els uniformats. No saltres creiem que els relats de les guerres s'han de fer a partir de les víctimes, que continuen essent els civils: els infants, les dones, els ancians... els desarmats. Cal començar a construir els relats des d'aquí per conscienciar-nos que la guerra és bàrbara i que no hi ha res que la justifiqui.

Tu has estat un dels periodistes atacats per Uribe, oi?

Sí. L'any 2005, el president Uribe va tractar de vincular-me amb les FARC i va acusar el nostre equip periodístic

CRISTINA GONZÁLEZ

-que en aquell moment treballava per la BBC britànica- d'haver fet aliances amb la guerrilla per gravar atemptats. Això és un despropòsit, una mentida. I, a Colòmbia, acusacions irresponsables com aquestes han costat la vida no només a periodistes, sinó a líders socials i defensors dels drets humans.

Respecte al conflicte colombià, creus que hi ha alguna solució a curt termini?

A curt termini, no. La història ens ensenya -almenys en el cas dels conflictes irregulars que s'han produït a l'Amèrica Llatina- que acaben en una taula de negociacions. I en el cas del conflicte colombià, avui encara s'aposta per acabar-lo per la via armada. Crec que això ens costarà més morts i més anys de poc futur a Colòmbia. Jo defenso que la solució passa pel diàleg i la negociació política i que aquesta ens estalviarà molts morts.

De moment, el president Uribe no reconeix ni que hi hagi una guerra.

El president Uribe va començar el seu mandat, l'any 2002, negant l'existència d'un conflicte armat. Fa poc, un dels seus assessors principals va negar que actualment a Colòmbia hi hagués quatre milions de refugiats interns. Els anomena migrants econòmics. El govern colombià s'entreté molt en els eufemismes per intentar disfressar la realitat. És aquí on el pa-

per del periodisme sobre el terreny juga un paper important.

Però, almenys des d'aquí, sembla que el model guerrer d'Uribe agrada a bona part de la societat?

Hi ha sectors de la població als quals aquest model sí que crida l'atenció, però jo crec que és perquè no han vist l'altra cara de l'estratègia, el que jo anomeno els forats negres. Són aquelles veritats que no s'expliquen. Ara, però, comencen a aflorar. S'ha demostrat que diverses brigades de l'exèrcit han executat civils fent-los passar per guerrillers. Estem parlant de centenars de civils i això forma part de l'estratègia de la guerra. Hem descobert que la policia secreta -l'organisme més important de l'Estat, el DAS- ha estat dirigida durant un temps per una persona acusada de paramilitarisme i que, recentment, aquesta mateixa policia ha investigat l'oposició pel simple fet de pensar diferent. Hem descobert que s'han comès actes de terrorisme, en alguns casos orquestrats per les forces armades, simplement per cobrar recompenses o generar terror. Jo crec que la societat colombiana està despertant de tot això i dirà prou. Una democràcia no augmenta més una estratègia com aquesta.

Més informació: www.contravia.tv

. LA COLUMNA

Se'n van del cap

Jaume Barrull
opinio@setmanaridirecta.info

Ja fa molts dies que els israelians assetgen Gaza i el paisatge és desolador. Malauradament, però, Palestina sempre l'he vist amb el mateix aspecte ruïnós de cases enderrocades i dones plorant i nens desorientats i joves llençant pedres i homes cridant i clamant justícia. No tinc gaire clar com ha anat la història d'aquest conflicte, però tinc la sensació que abans, (un abans que no podria quantificar), això de Hamas no estava gaire de moda; es portava més el rotlejo guerriller socialista de perfil romàntic.

Una de les realitats més tristes és la capacitat dels jueus d'haver passat de víctimes a botxins

M'acabo de llegir *Persèpolis*, un còmic deliciós de la iraniana Marjane Satrapi on repassa els últims 30 anys de la història del seu país a través de la seva infantesa i joventut. Els de Hamas, doncs, em recorden els barbuts integristes que van apoderar-se de l'autèntica revolució del 79 contra el Xa, el dictador local d'aleshores. I és que per molta simpatia que em despertin els palestins, els de Hamas em fan més aviat por. Tot i això, Salah Jamal explicava que és la repressió i humiliació dels israelians el que alimenta l'integriste islàmic d'aquesta colla de psicòpates i la seva popularitat. I els jueus, encara més obsessionats i paranoics (recordem que són el poble escollit i creure en una cosa així t'acaba pujant al cap) s'emparen en la seva existència i les brillants idees suïcides que tenen per justificar qualsevol atac, per desmesurat que sigui. Perquè sí, perquè al final acabes entrant al joc d'anàlitzar-ho des d'aquest sentit de la justícia tan simple que et porta a pensar que ja t'és igual qui tingui la raó, senzillament el seu poder és desproporcionat i maquiavèlic.

A mi, aquestes imatges dels últims dies em recorden una mica l'assetjament brutal dels nazis sobre l'heroica i tràgica resistència del gueto de Varsòvia de la II Guerra Mundial. I és que una de les realitats més tristes és la capacitat dels jueus d'haver passat, en només mig segle, de víctimes a botxins amb una facilitat que fa esgarripança. Déu meu, què ràpid n'han après dels seus propis malsons!